

หกสิบเอ็ด

หลินจือ เมืองหลวงแห่งแคว้นฉี

โลกนี้กว้างใหญ่เพียงใด หากมิเห็นด้วยตาตนเอง ข้าคงมีอาจจินตนาการได้

ยามเมื่อข้าวิ่งถลาบนทุ่งดอกไม้บ้านอันกว้างใหญ่ในแคว้นเจิ้ง ยามเมื่อข้าร่ำสุราร่างอาจหาญบ้าคลั่งต่อหน้าแวตาลุ่มหลงของสตรีชาวเว่ย ยามเมื่อข้าชมอาทิตย์อัสดงลับเหลี่ยมเขาทางทิศตะวันตก พักม้าดื่มน้ำข้างแม่น้ำใหญ่ ข้าลิ้มสิ้นความทุกข์ทั้งปวง ใจทั้งดวงเคลิบเคลิ้มไปกับทัศนียภาพอันงดงาม ระหว่างการเดินทาง ข้าออกเดินทางจากเมืองซินเจียง ผ่านแคว้นเจิ้งและแคว้นเว่ย ยามเคลื่อนพันก่าแพ่งกั้นอาณาเขตยาวสุดสายตา มาถึงเมืองหลินจือ เมืองหลวงแห่งแคว้นฉี วันเวลาก็กว้างผ่านไปถึงหนึ่งเดือนครึ่งแล้ว

เมืองหลินจือ เมืองซึ่งรวบรวมเหล่าพ่อค้าทั่วหล้า ดึงดูดผู้เยี่ยมเยียนจากทุกสารทิศ เมืองซึ่งทำให้เหล่าผู้ห่างไกลบ้านเกิดได้พักผ่อนนุรา ดื่มด่ำความสำราญ พักอาศัยเป็นเวลานานโดยไม่นึกอยากหวนกลับ

ชื่อเอ๋อร์ทอดสายตามองเมืองหลินจือท่ามกลางแสงยามสนธยาซึ่งอยู่ห่างออกไป ใบหน้าปรากฏความตื่นตันอันมีอาจควบคุม “อาลือ ในที่สุดพวกเรา ก็เดินทางมาถึงแล้ว!”

“เรือนของอู่ชวี่อยู่ข้างแม่น้ำจื่อ นอกเมืองฝั่งตะวันออก พวกเราสามารถเข้าทางประตูตะวันตก เดินเล่นสักรอบหนึ่งก่อน แล้วจึงออกจากเมืองทางประตูตะวันออก” ข้าสะกิดอู่เสี่ยวผู้หนึ่งสัปหงกอยู่ข้างกาย พลาบเอ่ยเสียงนุ่มนวล “เดินทางมานานเพียงนี้ เหนื่อยแ่แล้วใช่หรือไม่ เข้าไปนอนสักครู่หนึ่งเถิด เมื่อถึงแล้วข้าค่อยเรียกเจ้า”

แต่ใรรู่เสี่ยวก็มีชมชอบสถานที่ซึ่งมากด้วยผู้คนแปลกหน้า ด้วยเหตุนี้เขาจึงส่งบังเหียนม้าให้ข้าอย่างเต็มอกเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง ก่อนที่ตนเองจะโน้มเอวมุดเข้าไปในรถม้า

ข้าบังคับรถม้าให้วิ่งตรงไปตามถนนกว้างใหญ่ นอกเมืองหลินจื่อ ไม่นานก็สลัดอาทิตยอัสดงสีแดงฉานทิ้งไว้เบื้องหลัง ท้องฟ้ามืดครึ้มลงเรื่อยๆ ยามเมื่อรถม้าของพวกเรามาถึงด้านล่างกำแพงสูงตระหง่านของเมืองหลินจื่อ ดวงดาวสว่างไสวก็ปรากฏขึ้นบนผืนฟ้าสีม่วงอมเทาเสียแล้ว

เมืองหลินจื่อมีแม่น้ำล้อมรอบทั้งสี่ด้าน แบ่งออกเป็นเมืองเล็กและใหญ่ เมืองใหญ่เป็นสถานที่พักอาศัยของเหล่าขุนนางและราษฎร มีความยาวจากเหนือจดใต้เป็นระยะเก้าลี้ ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองใหญ่เชื่อมต่อกับเมืองเล็ก ที่นั่นเป็นสถานที่ตั้งราชวังอันโอ่อ่าตระการตาของฉีโหว่

รถม้าของพวกเราเคลื่อนผ่านประตูใหญ่ทางทิศตะวันตกอย่างช้าๆ เมืองซึ่งเจริญรุ่งเรืองและคึกคักจอแจแห่งหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้าข้า

ท่ามกลางความมืดยามราตรี ร้านรวงตั้งหนาแน่นบนถนนสายใหญ่ แสงตะเกียงสว่างไสว คน ม้า วัว และรถวิ่งขวักไขว่ผ่านตลาดซึ่งควรกลับสู่ความเงียบสงบเสียนานแล้ว ชนชั้นสูงผู้สวมผ้าไหมเนื้อละเอียดและราษฎรซึ่งสวมรองเท้าหญ้าสานเปียดเสียดอยุ่ในร้านค้าแห่งเดียวกัน ชาวดีผู้มีจุกสูงโด่งดวงตาคมลึกท่มคลุมหนังหมาป่าและหนังจิ้งจอกสีลันดงามปาวร้องตะโกนเสียงดัง กลุ่มเด็กสามถึงห้าคนเดินเท้าเปล่า ยกถังน้ำผ่านข้างรถม้าของพวกเรา เพียงพริบตาก็วิ่งตรงเข้าไปในโรงเตี๊ยมสองชั้นแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ริมถนน

“ปลาหน้าเงินสดๆ มาถึงแล้วขอรับ” บ่าวเด็กชุดเหลืองผู้นอนอยู่หน้า

โรงเตี๊ยมเอ่ยร้องเสียงแหลม

“ไต่ะสี่คนชั้นสองขอสองตัว ชิวต้าพุไต่ะริมหน้าต่างด้านหน้ารับหนึ่งตัว”
เสียงผู้คนพลันดังกระหึ่มขึ้นภายในโรงเตี๊ยม

หน้าต่างที่อยู่ออกจากโรงเตี๊ยมมีพื้นทำแก้ว จอมยุทธ์พนเจรกลุ่มหนึ่ง กำลังล้อมวงรอบไก่อชนสองตัวที่กำลังต่อสู้กันด้วยจะงอยปาก ส่งเสียงตะโกน โหวกเหวก ชาวฉินิยมการชนไก่ การล่าสัตว์ด้วยสุนัข และการเล่นหมากล้อม²⁵⁶ ไก่อชนสองตัวเพียงบินกระโจนไปมา กลับทำให้บุรุษกลุ่มใหญ่ส่งเสียง โหร้องกันหน้าดำหน้าแดง

‘เมืองหลินจื่อไร่ยามราตรี’ ข้ามองไปยังถนนหนทางซึ่งส่องสว่างด้วย แสงตะเกียงแวววาว เห็นภาพฝูงชนซึ่งเดินกันขวักไขว่เบื้องหน้า ที่สุดก็ต้อง เชื่อวาทะซึ่งเล่าต่อกันในหมู่พ่อค้าชาวจีนประโยคนั้น

“ทุกคนดูเร็ว เกวียนของหออชิงเล่อมาแล้ว แม่นางชิงเกอมาแล้ว” คน ผู้หนึ่งร้องตะโกนเสียงดังมาจากบนโรงเตี๊ยม

“ที่ใดกัน เกวียนของหออชิงเล่ออยู่ที่ใด” เหล่าจอมยุทธ์พนเจรซึ่งกำลัง ล้อมวงชนไก่พลันเคลื่อนกายพุ่งมาที่ถนน บุรุษแบกดาบ สวมเสื้อผ้าเปิดเปลือย ทั้งออกตรงเข้าขวางหน้ารถม้าของข้า

“พี่ชายทั้งหลาย ช่วยหลบทางได้หรือไม่” ข้าตั้งบังเหียนจนตึง ก่อนร้อง เสียงดังไปทางพวกเขา

“พี่ชายชั้นบน ท่านเห็นชัดแล้วหรือไม่ อย่าหลอกพวกข้าเล่า!” จอมยุทธ์ พนเจรไว้หนวดเครา เลียบกึ่งหลิวบนมวยผมผู้หนึ่งร้องตะโกนบอกคนด้านบน คนที่เหลื่อตังกี้พากันเงยหน้ามองขึ้นไปบนโรงเตี๊ยม รวากับไม่ได้ยินวาทะของ ข้าแม่เพียงน้อย

“มาแล้ว มาแล้ว!” เมื่อบุรุษบนชั้นสองส่งเสียง คีระะจำนวนมากมาย

²⁵⁶ หมากกระดานโบราณซึ่งเป็นที่นิยมเล่นในสมัยราชวงศ์ฮั่น ปัจจุบันวิธีการเล่นสูญหายไปแล้ว เนื่องจากถูกหมากล้อมเข้ามาแทนที่

นับไม่ถ้วนพลันชะงักออกมาจากโรงเตี๊ยม เหล่าพ่อค้าซึ่งแบกหาบเข็นรถอยู่บนถนนต่างพากันหยุดฝีเท้า แต่ละคนชะเง้อคอ เขย่งปลายเท้า ทอดสายตามองออกไปอย่างสนใจสนอกสนใจ

“มองๆ! ไม่มีเงิน มองไปก็มิอาจได้ลิ้มลอง! เจ้าพวกไร้ประโยชน์...” หญิงชาวบ้านโพกผ้าสีครามรอบศีรษะผู้หนึ่งหันไปค้อนนุรุษข้างกาย นุรุษผู้นั้นกลับมิโกรธเคือง เขาใช้มือปาดน้ำลายซึ่งไหลเประละลาคอ ยังคงมองไปที่สุดปลายถนนด้วยสีหน้าลุ่มหลง

กริ่งกริ่ง กริ่งกริ่ง

เสียงกระดิ่งใส่เสนาะดังมาตามสายลม ทัวทั้งถนนเงียบสั้ดลงในฉับพลัน

ราวกับสรรพเสียงทั้งหมดต่างหยุดลงเพื่อเสียงกระดิ่งเบาๆ นั้น

“น้องชายรูปงาม เคลื่อนรถกลับไปด้านข้างเสียหน่อย อย่าขวางทาง!” นุรุษผู้มีลักษณะคล้ายพ่อค้าคนหนึ่งเอ่ยด้วยสำเนียงขวานืออย่างชัดเจนพร้อมกระตุกแขนเสื้อของข้า

“อาสือ เกิดสิ่งใดขึ้นหรือ” ซื่อเอ๋อร์ชยั้ตาพลาบป็นออกจากกรณม่า

“ข้าไม่รู้ เห็นว่าจะมีรถอะไรวิ่งมา ให้พวกเราเคลื่อนรถกลับไปด้านข้าง” ข้ากลับหัวรถม้าตรงไปจอดยังที่ว่างแห่งหนึ่งทางฝั่งขวาของถนน

เวลานี้เสียงกระดิ่งซึ่งดังเข้าหูชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ กลิ่นหอมหวานโชยกรุ่นสายหนึ่งล่องลอยมา ณ มุมเลี้ยวของถนน ปรากฏวัวสีขาวยั้รอยตำหนิ แขนวนห้วงดอกไม้ร้อยกระดิ่งทองแดงบนคอ เบื้องหลังวัวสีขาวเทียมเกวียนแขวนม่านหลากสีคลุมผ้าโปร้งบางสีมรกตเล่มหนึ่ง

“แม่นางชิงเกอ แม่นางชิงเกอ ท่านบรรเลงลักเพลงเถิด!” มีผู้ใดส่งเสียงตะโกนนำขึ้นก่อน ผูงชนซึ่งตกออยู่ในความเงิบเป็นเวลานานพลันส่งเสียงกระหึ่มขึ้นอีกครั้ง

“ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในเกวียนคือหญิงคนิกาแห่งเมืองหลินจือใช่หรือไม่ เหตุใดจึงปรากฏตัวอย่างเอิกเกริกเช่นนี้” ซื่อเอ๋อร์ชยั้บมาใกล้หูของข้า พลาบเอ่ยอย่าง

ประหลาดใจ

“เมืองหลินจือมีนักเรียนรำและนางรำจำนวนมากกว่าพันคน แม่ นางซิงเกอชื่อเสียงเลื่องลือถึงเพียงนั้น ย่อมต้องมีความสามารถล้ำเลิศเป็นแน่”

เกวียนไม้หอมอันวิจิตรไถลจะวิ่งมาถึงข้างกายของพวกเรา สาวใช้ผู้บังคับเกวียนเป็นเด็กหญิงอายุประมาณแปดเก้าปี มัดมวยผมสองข้าง แก้มแดงระเรื่อ แวงวามล่ำลุ่มเมืองปรากฏขึ้นระหว่างคิ้วตา ขณะที่ยืนและชื่อเออร์เอียงหูสนทนากะชิบกระซิบ เด็กหญิงผู้บังคับเกวียนพลันหันหน้ามองมาทางข้าคราหนึ่ง แม่เป็นเวลาเพียงชั่วขณะ ทว่าข้ากลับรู้สึกถึงความตื่นตระหนกและความเป็นปฏิปักษ์อันไร้ที่มาที่ไปของนางได้อย่างชัดเจน

“เสียว่าเออร์ขออย่าลงแกล้ง ให้เกวียนสี่ล้อเคลื่อนไปช้าๆ...” เด็กชายหลายคนซึ่งเพิ่งเสร็จจากการยกปลาไปส่งทอดถึงไม้เปียกขึ้น เคาะจึงหะพลางส่งเสียงร้องไล่หลังเกวียนไป

เด็กหญิงผู้บังคับเกวียนเบะปากใส่พวกเราคราหนึ่งแล้วสะบัดแส้ลงโดยแรง วัวสีขาวส่งเสียงร้อง “มอๆ” และเร่งความเร็วฝีเท้า

สายลมยามราตรีพัดมานรทหลากสีพลั่วไสว เผยให้เห็นสตรีผู้หนึ่งนั่งทอดพิณหยกอยู่เบื้องหลังผ้าม่านอย่างเลื่อนราง ศิระของนางคาดผ้าโปร่งคลุมใบหน้า ทำให้มองมิเห็นรูปโฉม แต่สัญชาตญาณกลับบอกว่านางเป็นสตรีงามล้ำผู้หนึ่ง

“ชื่อเออร์ วันพรุ่งพวกเราไปเที่ยวเล่นที่หอชิงเล่อกันบ้างเถิด!”

“อย่าเพิ่งห่วงพะวงเรื่องเที่ยวหอเจริงมย์ชมหญิงงามเวลานี้ ยังมีคนรอคอยเจ้าอย่างร้อนนกร้อนใจอยู่ข้างแม่น้ำจือนะ!” ชื่อเออร์บีบแก้มของข้า พलगเอ่ยล้อเลียน

“เจ้าเด็กน่าตาย อีกสองสามวันเมื่อได้พบหยูอัน คอยดูเถิดว่าข้าจะเยาะเย้ยเจ้าเช่นไรบ้าง!” เมื่อคิดถึงอู่ซวี ใบหน้าของข้าพลันร้อนระอุ มีคำหนึ่งถึงหญิงคนิกผู้งามล้ำอันใดอีก บังคับรถม้าวิ่งตรงไปยังทิศตะวันออกของเมืองอย่างรวดเร็ว

ก่อนออกเดินทางอุชิวีบอกกับข้า ปีนันยามเมื่อเขาเรียนวิชาดาบอยู่ที่เมืองหลินจือ เขาอาศัยอยู่ที่เรือนหลังหนึ่งริมแม่น้ำจือ ด้านนอกเรือนมีต้นหนัทรขนาดสามคนโอบสองต้น เวลานี้แม่น้ำมิดแล้ว อาศัยแสงจันทร์สว่างไสว พวกเราพบต้นหนัทรทั้งสองที่เขากล่าวถึงอย่างรวดเร็ว

“อาลิส ประตุมิได้ลنگลอน” อุเสียสะพายห่อสัมภาระน้อยใหญ่ ยกเท้าถีบประตูรั้วหน้าเรือนหลังเล็กให้เปิดออก

“ไม่ลنگลอนหรือถูกเจ้าถีบจนพังเสียแล้ว” ซือเออร์กอดห่อผ้าขนาดใหญ่กระโดดลงจากรถม้า เดินตามอุเสียเข้าประตูรั้วไป

ข้าผูกเชือกรถม้า ก่อนก้าวเดินเข้าไปยังเรือนหลังเล็กซึ่งมีดสนิท ชัดเจนว่าเวลานี้อุชิวีไม่ได้อยู่ที่บ้าน

“อาลิส ไม่มีผู้ใดอยู่ในเรือน พวกเราคงมิได้มาผิดที่หรือกระ?” ซือเออร์หยิบตะเกียงเล็กดวงหนึ่งออกจากห่อผ้า ใส่ไขปลาเล็กน้อย ก่อนย่อกายใช้หินก่อไฟจุดขึ้นไต้อยู่บนพื้น

อุเสียเดินหัวเราะร่ามาหยุดที่ข้างกายข้าแล้วกล่าว “อาลิส จ้าวอุชิวีไม่อยู่บ้านในเวลานี้ คงมิใช่ไปดื่มสุราเคล้านารีที่หอเรียงมัยเสียแล้วกระมัง”

“กล่าววจาเหลวไหลอันใดกัน!” ซือเออร์เคาะศีรษะอุเสียแรงๆ คราหนึ่ง “บุตรชายสกุลจ้าวหาใช้คนเช่นนั้น ลูกหมาเช่นเจ้าไม่เข้าใจอะไร ก็อย่าได้กล่าววจาเลอะเทอะ”

มองดูเรือนอันว่างเปล่า หากกล่าวว่าเวลานี้ข้าไม่รู้ลึกลับพิศพิศแม้แต่น้อยนั้นย่อมมิใช่ความจริง แต่ถ้ามกล่าวว่าอุชิวีอวลยารณห่อเรียงมัยกระทั้งยามดึกตื่นมียอมกลับ ข้าก็ไม่เชื่อ แต่เดิมคราวนี้อุชิวีก็ได้รับคำสั่งมาจากจ้าวยางอาศัยยามที่แคว้นฉินเกิดความวุ่นวายภายใน ขณะเดินเหินมิทันได้ระมัดระวังลอบสังหารคนของตระกูลฟานและตระกูลจงสิง ราตรีอันเจียบสัดย่อมเป็นเวลาที่เขาดำเนินการ สิ่งซึ่งข้าสามารถกระทำได้มีเพียงรอคอยอยู่ที่นี้ และภาวนาให้เขากลับมาอย่างปลอดภัยเท่านั้น

“อุเสีย เจ้าไปดูว่าด้านหลังมีที่ให้ต้มน้ำทำอาหารได้หรือไม่ หากมี พวก

เราต้มข้าวต้มถั่วลันเตาหอม ลองชิมดูว่าปลาแห้งที่ซื้อมาเมื่อวันก่อนอร่อยหรือไม่” แม่เมืองซินเจียงอยู่ติดกับแม่น้ำเฟินและแม่น้ำฮุย แต่สัตว์น้ำก็ยังคงเป็นอาหารล้ำค่าราคาแพง โดยปกติหากเรือชนชั้นสูงนำปลามาทำอาหาร มักจะแบ่งเก็บไว้กินสองวัน ที่สุดยังต้องใช้ก้อนแป้งจิ้มกินกับน้ำแกงปลากวาดเช็ดขามให้สะอาด ทว่าแคว้นฉินนั้นแตกต่างออกไป ทัวทั้งแคว้นมีแม่น้ำพาดผ่านหลายสาย มีแหล่งน้ำหนองบึงมากมาย ปลาเล็กตากแห้งพวงหนึ่งมีราคาเพียงเงินมิดหนึ่งก้อน ก่อนนี้ยามเมื่อข้ากับซือเอ๋อร์เดินทางผ่านหมู่บ้านชาวประมงแห่งหนึ่ง พวกเราซื้อปลาแห้งมาเสี้ยวห่อใหญ่ เป็นจำนวนร้อยกว่าตัวทีเดียว

“กินข้าวต้มถั่วลันเตา ปลาแห้ง ดียิ่งนัก! ข้าหิวมาตั้งนานแล้ว” อู่เสี่ยวโชนห่อสัมภาระบนร่างเข้าไปในเรือน ก่อนที่ตนเองจะก้าวเท้ากระโดดขึ้นไปบนหลังคา “มี ด้านหลังเรือนมีห้องครัว ในสวนยังปลูกผักไว้ด้วย”

“อาละ ลงมาเถิด” ข้ายกตะเกียงน้ำมันเดินเข้าไปยังห้องด้านใน เรือนแห่งนี้มีสองห้องเล็กหนึ่งห้องโถง ในห้องทางทิศตะวันตก ข้าพบเลื้อยคลุมยาวสีหมึกปกลายเมฆสีม่วงเข้ม รวมถึงชุดบัณฑิตที่อู่ซิวชอบสวมในยามปกติอีกหลายตัว ทว่าชุดรัดกุมและกางเกงขาวหู้ซึ่งสวมแล้วเคลื่อนไหวสะดวกกลับหายไปเสียหมด

“พบสิ่งใดหรือ เป็นเรือนหลังนี้ไม่ผิดใช่หรือไม่” ซือเอ๋อร์เดินวนไปวนมาหลายรอบ ที่สุดท้ายขยับสิ่งของทั้งหมดบนรถม้าเข้ามาจนครบ

“เป็นที่นี้ไม่ผิดแน่ วางของไว้ก่อนเถิด พวกเรารีบไปทำอาหารกัน ข้าเองก็หิวมากแล้ว”

เมื่อพวกเรากินอาหารจนอิ่มท้อง ดวงจันทร์ภายนอกเรือนก็ลอยขึ้นสู่กลางคืนฟ้าแล้ว อู่ซิวยังคงไม่กลับมา ซือเอ๋อร์เกรงว่าข้าจะคิดฟุ้งซ่าน จึงเสนอความเห็นชักชวนข้าห้องไปลองเสื้อผ้าชุดใหม่ที่ซื้อมาระหว่างทาง

ไหมเนื้อละเอียดซึ่งทำขึ้นในแคว้นฉินมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า อาภรณ์ฉลองบาทของพระเจ้าโจวทุกพระองค์ต่างมีที่มาเป็นดินแดนนี้ ที่แคว้นฉิน เหล่า

ภรรยา รวมถึงท่านหญิงน้อยใหญ่ในจวนเชื้อพระวงศ์และจวนเสนาบดี ต่างเห็นการสวมเสื้อผ้าซึ่งตัดเย็บจากผ้าไหมแดนฉีเป็นที่เชิดหน้าชูตา หากจวนของผู้ใดมีช่างหญิงจากแคว้นฉี ยังสามารถโอ้อวดให้เป็นหน้าเป็นตาในงานเลี้ยงรวมเหล่าสตรีได้อีกทางหนึ่ง บรรดาสินเดิมของจ้าวไป๋อิงซึ่งจัดเตรียมไว้ในครานี้ พบผ้าแปดส่วนต่างมาจากแคว้นฉี ทั้งชุดแต่งงานของนางยังรังสรรค์ขึ้นโดยโรงทอหงจื่อแห่งแคว้นฉีซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วแผ่นดิน มีราคาไม่ต่ำกว่าพันตำลึงทอง

ที่แคว้นฉีก็ยังพบเห็นไหมเนื้อละเอียดได้บ้าง ทว่าสำหรับแคว้นฉีซึ่งอยู่ห่างไกลถึงชายแดนฝั่งตะวันตก ราคาของไหมเนื้อละเอียดหนึ่งจั่งสามารถจ่ายค่าอาหารของครอบครัวราษฎรครอบครัวหนึ่งเป็นเวลาถึงหนึ่งปี ราคาสูงลิ่วกระทั่งครอบครัวขุนนางต้าฟูยังมีอาจซื้อหาได้ ประกอบกับเจ้าผู้ครองแคว้นฉินมิเห็นความหรูหราฟุ้งเฟ้อเป็นสิ่งสวยงาม ชาวฉินสวมเสื้อผ้าสำคัญที่ความแข็งแรงทนทานเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ยามเมื่อขุนนางต้าฟูออกเดินทางเชื่อมสัมพันธไมตรีกับแคว้นฉีและแคว้นฉี จึงมักถูกชนชั้นสูงของแคว้นอื่นๆ ดูแคลนว่าเป็นขุนนางบ้านนอกต่ำต้อย ยามเมื่ออยู่เฟื่องเล่าให้ข้าฟัง ข้าโกรธเคืองยิ่งนัก รู้สึกว่าเหล่าขุนนางผู้ใช้เสื้อผ้าอาภรณ์หรูหราประดับประดาร่างกายตนเองเหล่านั้นต่างหากที่เป็นคนไร้ยศถา ทว่าครานี้เมื่อมาถึงแคว้นฉี ได้พบเสื้อผ้า เครื่องประดับงดงาม รายละเอียดประณีตละลานตา ช้ำกับชื่อเอ๋อร์กี้ กลับกลายเป็นคนไร้ยศถาผู้ต้อยต่ำอย่างที่สุด นับแต่เริ่มเข้าสู่แคว้นฉีเมื่อครึ่งเดือนก่อน พวกเราจับจ่ายซื้อสินค้ามาตลอดทาง หลายครั้งเป็นอันอุปสรรคที่มีอาจทนมองได้ จึงลาพวกเราออกมาจากร้านค้า โยนขึ้นรถม้า แล้วบังคับรถวิ่งตะปิงออกจากตลาดราวกับหนีเอาชีวิตรอด

ผลจากการกว้านซื้ออย่างบ้าคลั่งคือเงินซึ่งพวกเรานำติดตัวมาไม่มีเหลือ ทั้งสิ่งของในรถม้าก็มากมายเสียจนเกือบยัดคนไม่เข้า

“เสื้อตัวนี้งามนัก ฟันขาวด้ายม่วง ทั้งลายปักยังเป็นดอกมู่จินที่เจ้าชอบ อือ สวมคู่กับสายรัดเอวสีนิลประดับขอลูกสีม่วง ห้อยพวงหยกพวงนี้

จริงสิ ต่างหุยกขาวที่ซื้อมามาก่อนไปวางไว้ที่ไหนเสียแล้วเล่า” ซือเออร์รื้อของในห่อผ้าทั้งหมดออกมา เลื่อ กระโปรง สายรัดเอว และต่างหูวางเรียงรายเต็มพื้น

“อีกสักครู่เมื่อหงอวินเออร์กลับมา หวังว่าเขาจะไม่เข้าใจผิดว่าบ้านถูกขโมยยกเค้าเสียแล้ว” ข้ามองเลื้อผ้าและสิ่งของซึ่งกระจัดกระจายเต็มห้อง พลงยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะคิกคัก

“หา! ใช่มั้ย ขโมยยกเค้า กลายเป็นรังโจรแบ่งสมบัติต่างหากเล่า เจ้ารีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้ามาให้ข้าดูเร็ว! ฮ่าๆๆ ต่างหูอยู่นี่เอง!” ซือเออร์วางต่างหุยกสีขาวแวววาวคู่หนึ่งลงบนมือของข้าด้วยรอยยิ้มกว้าง “ที่ซินเจียง เจ้าสวมเลื้อกระโปรงของสตรีเพียงไม่กี่ครั้ง อีกประเดี๋ยวเมื่อบุตรชายสกุลจ้าวเห็นเจ้า คงต้องขอบคุณข้าเป็นการใหญ่ทีเดียว!”

“เช่นนั้นเจ้าก็เปลี่ยนด้วย เปลี่ยนเป็นเสื้อสั้น และกระโปรงปักลายดอกเสายะ”²⁵⁷ สีมพุดนั้น คู่กับสายรัดเอวสีเขียวพูนเส้นนั้น

“ข้าสวมชุดนั้นงามหรือ”

“งาม รับรองว่าต้องทำให้พี่หยูอันของเจ้าหลงใหลจนวิญญูณแทบหลุดออกจากร่างเป็นแน่”

“พวกเจ้าเสร็จแล้วใช่หรือไม่ ข้าจะเข้าไปนอน!” อุ้งเสียงร้องเสียงดังมาจากนอกห้อง

“ยังไม่เสร็จ!” ข้ากับซือเออร์ส่งเสียงตอบโดยพร้อมเพรียง

“เช่นนั้นข้าจะลองดู” ซือเออร์ใบหน้าแดงก่ำ ความหาเลื้อที่ข้ากล่าวถึงอย่างรวดเร็ว

“หากพวกเจ้ายังไม่เสร็จอีก ข้าจะถีบประตูเข้าไป! ข้าจะถีบจริงๆ แล้วนะ!” อุ้งเสียงเดินกระสับกระส่ายไปมาอยู่นอกห้องอย่างหมดความอดทนเสียแล้ว

²⁵⁷ ไม่ดอกสกุลเดียวกับดอกโบตั๋น

“เสร็จแล้ว” ชื่อเออร์ลูบเส้นผมยาวของตน ก่อนเปิดประตูออกโดยพลัน
“เจ้าลูกหมา พี่สาวงามหรือไม่”

อู่เสียมองพิจารณาชื่อเออร์ขึ้นๆ ลงๆ รอบหนึ่ง ก่อนพยักหน้ารับอย่าง
ไว้วางใจที่สุด “งาม ดูที่ท่อนอามแดงจะกล่าวไว้ไม่มีผิด ว่าไ่งามเพราะชน
คนงามเพราะแต่ง”

“อู่เสีย เช่นนั้นข้างงามหรือไม่” ข้าวงหวีในมือลง ดึงรั้งผมซึ่งยาวลากพื้น
เดินไปที่ข้างประตูอย่างช้าๆ

อู่เสียหันมามอง รอยยิ้มบนใบหน้าพลันแข็งค้าง เขาจับจ้องมัทที่ข้า กลาง
ดวงตาปรากฏแววจิตจำอันแปลกประหลาด นั่นหาใช่แววตาของเด็กชายผู้
บริสุทธิ์ไร้เดียงสา มันลึกล้ำราวกับผืนฟ้ายามราตรี ร้อนระอุราวกับเปลวเพลิง

“อย่างไร ไม่งามหรือ ข้ามิได้สวมเสื้อผ้าสตรีเป็นเวลานาน เจ้าเห็นแล้ว
มิคุ่นเคยใช้หรือไม่” ข้าลูบเส้นผมของตนเองอย่างกระอักกระอ่วน ทั้งร่างพลัน
รู้สึกแสบกระดาก “ไม่งามอย่างที่คิดไว้จริงๆ เช่นนั้นข้าเปลี่ยนกลับดีกว่า”

“งามสิ จะไม่งามได้อย่างไร เด็กน้อยเช่นเขาจะเข้าใจอะไรเล่า” ชื่อเออร์
รีบดึงรั้งข้าไว้

อู่เสียผลึกซำคราหนึ่ง บ่นพึมพำ “ไม่งามๆ เปลี่ยนชุดเสีย! อาศัยเวลา
ก่อนที่จ้าวอู่ซวีจะกลับมา รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย!”

“ไม่ให้เปลี่ยน อุตส่าห์เดินทางออกจากแคว้นจิ้น เหตุใดจึงต้องสวม
เสื้อผ้าบุรุษด้วย!” ชื่อเออร์ส่งเสียงค้ำอู่เสีย

เปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนดีเล่า

ในขณะที่ข้าลังเลตัดสินใจไม่ได้อยู่นั้น เสียงฝีเท้ามาก็ดังขึ้นที่นอก
ประตูรั้ว

อู่ซวีกลับมาแล้ว!

ใจของข้ายินดียิ่ง รีบยกชายกระโปรงวิ่งออกไป

จันทร์เสี้ยวเรืองรองหลบซ่อนนกายอยู่เบื้องหลังเมฆบาง ทอดมองมายัง
โลกมนุษย์อย่างเขินอาย ข้าปล่อยชายกระโปรงลงอย่างแผ่วเบา หยุดผีเฝ้าที่

หน้าประตูไม้ซึ่งเปิดแง้มไว้บานนั้น เมื่อพบเขา ข้าควรกล่าวอะไร ควรทำสิ่งใด
ใบหน้าของข้าร้อนผ่าว ดวงใจเต้นร่ำรากับจะกระดอนออกจากอก

เสียง ‘แอ๊ด’ ดังขึ้น ประตูเปิดออก

เบื้องหลังมีคนส่งเสียงหัวเราะพลางผลักเข้าไปด้านหน้า ข้าเซตลาสอง
ก้าว ศีรษะตรงดิ่งเข้าสู่้อมกอดอบอุ่น

กลิ่นหอมหวานของอบเชยแผ่กลิ่นอายสุราอบอวลอยู่ที่ปลายจมูก
กลิ่นนี้ทำให้ข้านึกถึงเกวียนไม้หอมเทียมวัวสีขาวซึ่งเคลื่อนผ่านหน้าโรงเตี๊ยม
บนถนนอันพลุกพล่าน และสตรีรูปงามปิดบังใบหน้าที่นั่งอยู่ด้านใน

ข้าเงยหน้าขึ้น บุรุษตรงหน้าจับจ้องข้าด้วยสีหน้าตะลึงงัน ข้าเอนศีรษะ
น้อยๆ มองเห็นหญิงงามปิดบังใบหน้าด้วยผ้าโปร่งบาง กอดพิณหยกไว้ในมือ
ที่อยู่เบื้องหลังเขา

“โยท่านจึงกลับมาเสียปานนี้ ข้าคอยท่านนานยิ่งนัก...” ข้ายกมือขึ้น
สัมผัสแผ่นหลังของบุรุษอย่างแผ่วเบา ร่างกายของเขาพลันแข็งทื่อราวกับหิน

หญิงงามตระกองกอดพิณหยกก้าวถอยหลังไปสองก้าว ก่อนผลุนผลัน
วิ่งออกไปโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมามอง

“ซิงเกอ ซิงเกอ!”

“อาสี่อ เขาคือผู้ใดกัน” ซือเออร์เดินเข้ามาเอ่ยถามเสียงเบาข้างกายข้า

“เขารึ เขาก็คือจ้าวอุชวี่อะไรเล่า!” ข้ามองบุรุษซึ่งวิ่งถลาตามออกไป
อย่างรวดเร็ว แยมรอยยิ้มกว้างพลางเอ่ยตอบ

บุรุษซึ่งวิ่งพรดพราดตามสตรีผู้นั้นออกไป ก็คือจากเมืองถ่านผู้ปลอม
เป็นจ้าวอุชวี่ยามอยู่ที่จวนของไ่จื่อซ่างเมื่อปีนั้น ก่อนนี้มิได้พบหน้าเขาที่แคว้น
จิ้น ข้ายังนึกสงสัยว่าจากเมืองถ่านผู้ถูกอุชวี่ยกย่องว่าเป็นนักปราชญ์อันดับหนึ่ง
ในสังกัดหายไปทีใด วันนี้เมื่อพบเขาจึงได้รู้ว่าเขาถูกอุชวี่ส่งมาที่แคว้นจิ้นนั่นเอง

“ผู้ที่วิ่งหนีไปเมื่อครู่คือหญิงงามบนเกวียนเทียมวัวสีขาวที่พวกเราพบ
บนถนนใช่หรือไม่ เจ้าทำให้หญิงงามของคุณชายจากเตลิดหนีอย่างโง่เถื่อน

เช่นนี้ หากเขามีพอใจ จะเป็นการดีหรือ” ชื่อเออร์ทอดมองไปยังทิศทางซึ่ง
ซิงเกอและจางเม้งถานวิ่งจากไป พลางเอ่ยอย่างกังวล

“ยามอยู่ที่แคว้นฉินครานั้น เขาช่วยเหลือจ้าวอู่ชวีให้ลือกกลงข้ามิใช่
น้อย อีกทั้งหากเขาต้องการอธิบายความแก่หญิงงามให้กระจ่าง วันพรุ่งก็พาข้า
เดินทางไปยังหอซิงเล่อสักครา เช่นนี้ก็สิ้นเรื่องแล้วมิใช่หรือ” ข้าหัวเราะพลาง
กะพริบตาปริบๆ ใส่ชื่อเออร์

“อ้อ ข้ารู้แล้ว! เจ้าเกรงว่าจ้าวอู่ชวีจะรังแกเจ้าไว้ มิให้ไปเที่ยวเล่นที่หอ
เริงรมย์ จึงตั้งใจใส่ความคุณชายจาง!”

“ใส่ความที่ใดกัน ข้าเพียงไม่ทันระวังจดจำคนผิดก็เท่านั้น!” ข้าดึงมือ
ชื่อเออร์หมุนกายเดินกลับเข้าไปในห้อง คิดถึงใบหน้าตะลึงตะลานของจาง-
เม้งถานเมื่อครู่ ก็ให้รู้สึกอารมณ์เบิกบานยิ่งนัก

ผ่านไปประมาณสองเค่อ อู่ชวียังคงมิปรากฏตัว แต่จางเม้งถานผู้ไล่ตาม
หญิงงามซึ่งเตลิดหนีไป กลับเดินอย่างหมดอาลัยตายอยากกลับมาที่เรือน

“เหตุใดแม่นางจึงมาถึงอย่างรวดเร็วเช่นนี้ ท่านเดินทางมาทางน้ำหรือ”
จางเม้งถานนั่งลงตรงหน้าข้า สีหน้าค่อนข้างเลื่อนลอย

“เดินทางผ่านแม่น้ำใหญ่²⁵⁸ มาระยะหนึ่ง ล่องตามกระแสลมกระแสน้ำ
จึงเร็วขึ้นอีกครั้งเดือน เหตุใดคุณชายจางจึงมาอยู่ที่นี้ได้ แม่นางเมื่อสักครู่คือ...”

“หลายวันก่อนนายท่านเดินทางไปยังเมืองกว้างหวางทางตอนเหนือ
เขาเกรงว่าเมื่อแม่นางมาถึงเมืองหลินจื่อแล้วมีพบเขาจะกังวลใจ จึงเจาะจงให้
เม้งถานรออยู่ที่นี้” อาจเพราะเมื่อครู่จางเม้งถานวิ่งอย่างรีบร้อนมากเกินไป
เวลานี้บนหน้าผากจึงเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อแวววาว เห็นดังนั้นข้าจึงสั่งพาดสาน
ไกล่มี้อให้เขา

“อู่ชวีไปที่เมืองกว้างหวางหรือ ออกเดินทางไปแล้ววันแล้ว จะกลับมาได้
เมื่อใด”

²⁵⁸ แม่น้ำใหญ่ (ต้าเหอ) คือแม่น้ำซวงโห

“ออกเดินทางเมื่อเจ็ดวันก่อน หากจัดการธุระได้อย่างราบรื่น แต่สมควรเดินทางกลับมาถึงก่อนแม่นาง นายท่านมิคาดว่าช่วงเวลาปริมาณน้ำฝนมากเพียงนี้ แม่นางกลับยังกล้าเสี่ยงอันตรายเดินทางผ่านแม่น้ำใหญ่”

“อากาศร้อนขึ้นเรื่อยๆ พวกเราเองก็รีบเร่งเดินทางให้ถึงเมืองหลินจือ ก่อนเข้าสู่ฤดูร้อน จึงยอมเสี่ยงเดินทางทางน้ำ แต่ก็โชคดีนัก วันนั้นที่ทำเรือแม่น้ำใหญ่ ได้พบกับพ่อค้าใหญ่แห่งแคว้นฉู่ จึงอาศัยติดเรือของพวกเขามา กระทั่งรถม้ายังขนส่งมาพร้อมกัน”

“คุณชายจาง เรือของชาวฉู่ผู้นั้นใหญ่กว่าเรือนของพวกเราหลังนี้เสียอีก” ชื่อเอ๋อร์ถือเหยือกน้ำและชามดินเผาเดินเข้ามาในห้อง ได้ยินข้ากล่าวถึงเรื่องขออาศัยเรือที่ริมแม่น้ำใหญ่ จึงกล่าวขึ้นอย่างอดมิได้

“แม่นางโชคดียิ่งนัก เรือใหญ่ถึงเพียงนี้ นับว่าพบเห็นได้ยากจริงๆ” จางเมิ่งถานรับน้ำที่ชื่อเอ๋อร์ประคองส่งให้ พลังเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม

“คุณชาย อยู่ชั่วเดินทางไปทำอะไรที่เมืองกว้างหวาหรือ” ข้าถาม

เห็นข้าเอ่ยถามถึงเมืองกว้างหวา สีหน้าของจางเมิ่งถานพลันแปรเปลี่ยน “เรื่องเมืองกว้างหวา ขอภัยที่เมิ่งถานมิอาจบอกเล่า ก่อนออกเดินทาง นายท่านกำชับอย่างเข้มงวด ครานี้แม่นางเดินทางมาเที่ยวเล่นชมทิวทัศน์ เรื่องที่พวกเรากำลังกระทำเหล่านั้น มิอาจบอกแก่แม่นาง เพื่อไม่เป็นการสร้างราคะแก่หูของท่าน”

“มีเรื่องใดที่ข้ามิอาจฟังได้บ้าง เกรงจะเป็นคุณชายไม่ยินยอมบอกแก่ข้า กระมัง” ข้ายกชามใส่น้ำ หลบตาลงพรางลอบยิ้ม

จางเมิ่งถานยกมือขึ้นกำบศราหนึ่ง ก่อนเอ่ย “ขอภัยแม่นาง! แม้กล่าวว่านายท่านสนิทสนมกับข้า อย่างไรก็ตามก็เป็นนายของเมิ่งถาน คำสั่งของนายท่านมิอาจฝ่าฝืน”

เห็นจางเมิ่งถานแสดงสีหน้าหวาดหวั่น ข้าขยับเข้าใกล้ข้างกายเขาอย่างจงใจ พลังเอ่ยเสียงเบา “เช่นนั้นยามเมื่อเจ้าบ้านของท่านกลับมา ข้าน้อยจะทอดคุณชายสักครา ถือเป็นการขอบคุณความเห็นใจที่คุณชายมีต่อหูของข้า”

ได้ยื่นเช่นนั้นจางเม้งถ่านรีบวางขามใส่ น้ำลงทันที เขาคุกเข่าถอยหลังห่างไปหลายก้าว เคลื่อนกายครึ่งหนึ่งออกไปนั่งนอกเลื่อ “แม่นางคิดจะทำสิ่งใด เม้งถ่านมิปราดเปรื่อง แต่ก็ยังคิดอยากรับเงินค่าจ้างจากนายท่านไปอีกหลายๆ ปี บัดนี้แม่นางเป็นแก้วตาเป็นดวงใจของนายท่าน อย่าได้กระทำให้เสียเหลวไหลเช่นนั้นเลยขอรับ”

“เช่นนั้นข้าจะถามท่านอีกครั้ง แท้จริงแล้วหงอวินเออร์เดินทางไปยังเมืองกว้างหวาเพื่อกระทำการสิ่งใด”

จางเม้งถ่านจับจ้องมายังข้าครู่หนึ่ง ที่สุดท้ายก็ถอนใจออกมาอย่างจ่นปัญญา “กลอุบายของแม่นางแยบยลนัก เม้งถ่านนับถือ ครานี้นายท่านเดินทางไปยังเมืองกว้างหวา เพียงเพราะจะสิงหลินซุนนางในสังกัดสกุลจงสิงรายงาน ว่า หลังจากแยกห่างกับเงินเหิง เวลานี้ผู้นำตระกูลของพวกเขาไปหลบซ่อนอยู่ที่เมืองกว้างหวา”

“จงสิงอันอยู่ที่กว้างหวาหรือ” จงสิงอันเคยเป็นหนึ่งในเสนาบดีทั้งหกแห่งแคว้นจิ้น การบุกโจมตีสกุลจ้าวในปีนั้นก็มีเขาเป็นผู้นำ ภายหลังจ้าวยงนำกำลังทหารบุกตีเมืองห่านตาน เจาเกอ และเซียนหยู ก็เพื่อตามจับตัวเขา หากครานี้อู่ชวีสามารถจัดการคนผู้นี้ด้วยมือของตน ย่อมต้องเป็นผลงานใหญ่สำหรับจ้าวยงอย่างแน่นอน

“วาจาของจงสิงหลินผู้นี้เชื่อถือได้หรือ อู่ชวีพากำลังคนไปเป็นจำนวนเท่าใด”

“เรื่องนี้จำเป็นต้องดำเนินการอย่างลับๆ นายท่านจึงพานักดาบซึ่งไว้วางใจได้ไปเพียงสามคน หากมีปะทะกับกองกำลังทหารอารักขาซึ่งๆ หน้า พวกเขาสามคนนั้นคงจะสิงอันนับว่ามีกำลังเหลือเฟือ สำหรับจงสิงหลินผู้นี้ พวกเราจับกุมบิดามารดา ภรรยาและบุตรของเขาเป็นตัวประกัน หากสิ่งที่เขากล่าวมิเป็นความจริง พวกเราก็จะสังหารพวกเขาเสีย”

“กระทั้งคนชราและเด็กก็สังหารด้วยหรือ” ชื่อเออร์เอ่ยถามคำถามในใจของข้าออกมาอย่างระมัดระวัง

จางเมิ่งถานมึนมองชื่อเอ๋อร์ เพียงพยักหน้าให้ช้าอย่างหนักแน่น “ถูกแล้ว เรื่องนี้หวังว่าแม่นางจะมียื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยว”

ทั้งที่ตนเองเป็นผู้ต้องการเอ่ยมาม ทว่าเมื่อถามแล้วกลับสร้างความอึดอัดใจ แฮ่อ... ปล่อยให้ไปตามแต่ใจพวกเขาเถิด บุรุษย่อมมีวิธีดำเนินการของตน ข้าลอบถอนใจยาว ก่อนเอ่ยกับจางเมิ่งถาน “หากข่าวสารเชื่อถือได้ก็ดีไป อู่ชวี่กล่าวได้ถูกต้อง ภายหลังเรื่องราวดำมืดเหล่านี้ ข้ามิถามจะดีเสียกว่า หากมีข่าวส่งมาจากเมืองกว้างหราว ท่านเพียงบอกแก่ข้าว่าเขาปลอดภัยหรือไม่เท่านั้นก็พอ”

“ขอรับ!” จางเมิ่งถานยกมือขึ้นคำนับคราหนึ่ง

“ดีกมากแล้ว คุณชายรีบเข้านอนเถิด วันพรุ่งนี้จะไปยังหอชิงเล่อพร้อมกับคุณชาย อธิบายเหตุการณ์ในคำคืบนี้แก่แม่นางชิงเกอ”

“แม่นางรู้ได้อย่างไรว่านางเป็นคนของหอชิงเล่อ” กล่าวจบ จางเมิ่งถานพลันส่ายหน้าเอ่ยตำหนิตนเอง “ชายหน้าแม่นางเสียแล้ว วันพรุ่งเมิ่งถานจะพาแม่นางเดินชมเมืองหลินจื่อให้ครบถ้วนแน่นอนขอรับ”

“ขอบคุณคุณชาย” ข้าไ้โน้มกายคำนับ จางเมิ่งถานคำนับตอบคราหนึ่ง ก่อนลุกขึ้นเดินออกจากประตูห้องไป

“อาสี่อ จ้าวอู่ชวี่จับบิดามารดา ภรรยาและบุตรของผู้อื่นมาจริงๆ หรือ” ชื่อเอ๋อร์ขมวดคิ้ว ประคองข้าลุกขึ้นจากเลื่อรองนั่ง

“เขามีวิธีดำเนินการของเขา ข้าเองก็มีควรถามให้มากความ นอนเถิด สะสมกำลังให้เพียงพอ วันพรุ่งจะได้เดินเที่ยวตลาดอย่างเบิกบานใจ”

“อือ” ชื่อเอ๋อร์เก็บเหยือกน้ำและชามดินเผาบนพื้น ก่อนห่มผ้าผืนบางให้อู่เสียผู้นอนหลับสนิทอยู่ในมุมนึง แล้วจึงเช็ดทำความสะอาดเท้า ปีนขึ้นนอนบนเตียง

ข้าเป่าตะเกียงในห้องให้ดับ พลั๊กหน้าต่างเปิดแง้มเป็นช่องเล็กๆ อย่างแผ่วเบา ภายใต้แสงจันทร์ จางเมิ่งถานยืนหันหลังให้ช้าอยู่ท่ามกลางสวนขนาดเล็ก ที่จวนรัชทายาทคราหนึ่ง เขตซานเมืองยงคราหนึ่ง นี่เป็นครั้งที่สามซึ่งข้า

ได้พบกับเขา ที่จวนรัชทายาท เขาถ่อมตัวมีมารยาท ที่ซานเมืองยง เขาเจ้าเล่ห์
ฉลาดปราดเปรื่อง และในวันนี้ เขาเสแสร้งจอมปลอม

ในห้องเมื่อครู่ ความเคารพนบ การยินยอมอ่อนข้อ น้ำเสียงจนใจ
และหาจดหมายของเขา ต่างทำให้ข้ารู้สึกว่ารู้อะไรขึ้นเป็นเช่นเดียวกับหญิงงามซึ่ง
ผลุนผลันหนีไปท่ามกลางความมืดยามราตรี พวกเขาต่างสวมผ้าโปร่งบาง
ซึ่งทำให้มีอาจมองได้ทะลุปรุโปร่งคลุมใบหน้าไว้

จางเม้งถาน... แท้จริงเจ้ากำลังปิดบังสิ่งใดอยู่?

ราวกับจางเม้งถานผู้อยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ได้ยินเสียงในใจของข้า เขา
พลันหมุนกายกลับ มองมายังบริเวณซึ่งข้ายืนอยู่ด้วยสายตาแสดงความเย็นชา
เขายืนนิ่งอยู่ที่นั่นมิขยับแม้เพียงนิด กระทั่งยามเมื่อมือของข้าซึ่งกำลังดันบาน
หน้าต่างแข็งค้างจนเกือบลั่นเท้า เขาจึงหมุนกายเดินกลับไปยังห้องทิศตะวันตก

เมื่อเสียงบานประตูปิดลงดังมาจากฝั่งตรงข้าม ข้าก็ถอนใจยาวอย่าง
โล่งอก

เฮ้อ... ดูที่วันเวลาที่เวียนเล่นซมทิวทัศน์อันสนุกสนานจะถึงคราวสิ้นสุด
เสียแล้ว!

หกสิบสอง ซิงเกอ หลิงคณิกา

เมืองหลินจือมีราษฎรกว่าหกหมื่นครัวเรือน หากนับว่าแต่ละครัวเรือน มีสมาชิกห้าคน ที่นี้จะมีคนอาศัยอยู่เกือบสามแสนห้าหมื่นชีวิต ก่อนพาพวกเรา เข้าเมือง จางเหมิงถานกำชับอย่างหนักแน่น ว่าอีกประเดี๋ยวเมื่อไปถึงสถานที่ ซึ่งมีคนมาก ต้องจับมือกันไว้ให้แน่น มิเช่นนั้นจะถูกฝูงชนพัดแยกจากกันได้ ง่าย

ถูกฝูงชนพัดแยกจากกัน? ยามเมื่อจางเหมิงถานกล่าววาจา ข้ากับชื่อ-เอ๋อร์มองสบตากันพลางหัวเราะดิกคัก วันนี้มิใช่วันพิธีสักการะประจำฤดู ไปไม้ผลิ ทั้งมิใช่ช่วงสิ้นปี จะมีคนมากเพียงนั้นได้เช่นไร ทว่าไม่นาน เมือง หลินจืออันอุดมสมบูรณ์ก็ทำให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตา ว่าสิ่งใดคือการไหลริน ไปตามแรงคลื่นมนุษย์โหมกระหน่ำ

ข้ากับชื่อเอ๋อร์จับมืออยู่เสีย ถูกคนเดินถนนซึ่งเบียดเสียดมาจากทุกทิศ ทุกทางชนจนโชนไปมา เหล่าพ่อค้าแบกหาบเข็นรถเคลื่อนผ่านข้างกายของ พวกเราไปมาอย่างคล่องแคล่วราวปลาไหล บางคราเมื่อสายตาสานสบ คล้าย พวกเขாத่างกำลังกล่าวกลั้วหัวเราะว่า ‘ดูคนต่างถิ่นกลุ่มนี้ คงเพิ่งมาถึงเป็นแน่ กระทั่งเดินถนนยังมีอาจทำได้’ จางเหมิงถานอาศัยอยู่ที่เมืองหลินจือเป็นเวลา

นาน อาจเผชิญสภาพการณ์เช่นนี้จนคุ้นชิน เวลาใดควรหยุด เวลาใดควรเดิน เวลาใดควรเบี่ยงหลบ เขาล้วนฝึกฝนจนเชี่ยวชาญ

เมื่อพวกเราเดินพ้นจากถนนซึ่งผู้คนเบียดเสียดมากที่สุดออกมา ตลาดขนาดใหญ่มีหิม่า มองมิเห็นอาณาเขตสิ้นสุดแห่งหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า จางเม้งถานบอกว่า ที่นี่คือตลาดสองแห่งซึ่งมีชื่อเสียงมากที่สุดในเมืองหลินจือ คือตลาดคังจวงและตลาดถังหยวน ตลาดคังจวงชื่อดังรวบรวมสินค้าต่างๆ ทั่วหล้าไว้ภายใน ทั้งหอเรียงมัยแหล่งร่ำสุราหาความสำราญอันเลื่องชื่อทั้งสามสิบหกแห่งของเมืองหลินจือ ก็ตั้งอยู่บนถนนยงเหมินซึ่งห่างจากตลาดคังจวงมิพ้นครึ่งลี้

หอเรียงมัยเปิดทำการในยามราตรี ด้วยเหตุนี้หอเรียงมัยทั้งสามสิบหกแห่งบนถนนยงเหมิน ไม่ว่าชื่อเสียงจะโด่งดังเพียงใด ต่างต้องรอหลังยามชื่อจิงจะเปิดประตู ดังนั้นจางเม้งถานจึงพาพวกเราแวะไปเดินเล่นที่ตลาดคังจวง แหล่งรวบรวมสินค้าหลากหลายจากทั่วแผ่นดินก่อน

ใต้หล้าต่างรู้จักหลัก ‘สามสำคัญ’ ของชาวจีน ยามเมื่อฉีหวนกงได้รับสมญานามเป็นเจ้าผู้ครองแคว้นซึ่งมีอำนาจสูงสุด ก่วนจิงอัครเสนาบดีแห่งแคว้นฉีเคยประกาศใช้นโยบายเกษตรสำคัญ แรงงานสำคัญ และการค้าสำคัญ ในสามอย่างนั้น นโยบายการค้าสำคัญซึ่งพัฒนามาถึงปัจจุบัน ทำให้แคว้นฉีกลายเป็นดินแดนแห่งความสำราญของเหล่าพ่อค้าทั่วหล้า ยามเมื่อเดินทางผ่านแคว้นจิงและแคว้นเว่ย พวกเราหลงทางไม่เว้นแต่ละวัน บางคราเดินทางเป็นระยะห้าสิบกว่าลี้ ก็ยังมีอาภสถานที่พักแรมได้แม้สักแห่ง ทว่านับแต่เดินทางเข้าสู่เขตแดนแคว้นฉี หลังจากอยู่เสียขโมย ‘หนังสือรับรอง’ ของผู้ทำการค้ามาได้ฉบับหนึ่ง พวกเราก็เดินทางอย่างสะดวกสบายยิ่งนัก ในที่พักแรม มิต้องกล่าวถึงการกินดีอยู่ดี กระทั่งม้าลากรถยังมีบ่าวเด็กคอยช่วยดูแลป้อนอาหาร

เพื่อติดตามผู้ทำการค้าทั่วแผ่นดิน แคว้นฉีมีเส้นทางติดต่อค้าขายกับภายนอกถึงสิบหกสาย เส้นทางแต่ละสายมีการระบุแจ้งลักษณะความอันตรายของทางเบื้องหน้าและระยะห่างจากเมืองหลินจือเป็นระยะๆ ทั้งยังมีการสร้าง

อาคารที่พักในทุกระยะสามสิบลิ้งของเส้นทาง มีการจัดเตรียมอาหารและสถานที่พักผ่อนครบพร้อม ที่พักซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้กับเมืองใหญ่ยังมีการจัดเตรียมรถม้าและคนขับ สำหรับขนส่งสัมภาระแก่พ่อค้าต่างแคว้นและผู้ติดตามได้ตลอดเวลา

ด้วยการเตรียมการอย่างเอาใจใส่และครบถ้วนเช่นนี้ ผนวกกับหญิงงามลั่นหอเรียงมัยบนถนนงเหมิน เพียงเวลาไม่นาน เหล่าพ่อค้าต่างแคว้นก็แห่แหนเดินทางมายังแคว้นนี้กันอย่างคับคั่ง

“นับแต่คราก่อนซึ่งได้พบคุณชายที่เมืองยงก็เป็นเวลาสองปีมาแล้ว สองปีมานี้คุณชายอาศัยอยู่ที่เมืองหลินจื่อมาโดยตลอดหรือ” ข้าและจางเม้งถานเดินอยู่ท่ามกลางตลาดอันคึกคัก ระหว่างนั้นมีพ่อค้าแม่ขายเข้ามายกมือคำนับทักทายจางเม้งถาน ทั้งยังเรียกเขาว่าเจ้าแก็เกาอยู่บ่อยครั้ง

“เม้งถานเพียงทำการค้าเล็กๆ น้อยๆ อยู่ที่เมืองหลินจื่อ สะสมทรัพย์สินจำนวนหนึ่งแก่นายท่านเท่านั้น” จางเม้งถานยิ้มรอยยิ้มถ่อมตนเคารพบนอบที่ข้าคุ้นเคย เขาช่วยกันฝูงชนอันเบียดเสียดอยู่บนถนนให้แกข้า พลังเอ่ยถามด้วยท่าทีคล้ายไม่ใส่ใจ “สองปีมานี้แม่นางชื่อเสียงเลื่องลือยิ่งนัก เม้งถานนึกแปลกใจมาโดยตลอด เหตุใดแม่ทัพอุ้งจิงยอมให้ผู้มีความสามารถเช่นแม่นางเดินทางออกจากแคว้นฉิน มาเป็นโหราจารย์แห่งแคว้นฉินของเรา”

ที่แท้สีหน้าแปลกประหลาดเมื่อคืนของเขาก็เป็นเพราะสาเหตุนี้ ข้ายิ้มยิ้มมิเอ่ยวาจา ก้มหน้าก้าวเดินต่อไป

จางเม้งถานก้าวตามมา “แม่นางยิ้มอะไรหรือ”

ข้ายิ้มพลางส่ายหน้าไม่คิดตอบทสนทนาของเขา

มุมปากของจางเม้งถานยกโค้ง หาได้ไล่ถามต่อไปอีก เพียงยกมือชี้ไปยังร้านค้าประตูลีแดงมุงกระเบื้องสีเขียวแห่งหนึ่ง และเอ่ย “นั่นคือโรงทองหจื่อ แม่นางสามารถเข้าไปชมดู หากชอบขึ้นใจ เพียงลงบันทึกไว้ในบัญชีของข้า”

“ขึ้นนี้ต้องบันทึกไว้ในบัญชีของเจ้าแก็เกาด้วยหรือไม่” ข้าย่อกายลงหยิบผ้ารัดเอวปักลายเส้นหนึ่งขึ้นจากแผงขายสินค้าเล็กๆ ข้างทาง ก่อนเอ่ย

ถามด้วยรอยยิ้ม

“แม่นางรู้ภาษาจีนหรือ” แวดตาของจางเม้งถานนิ่งขมขื่นขึ้น

“ยามยังเล็กเคยศึกษาเป็นเวลาสองปี ไม่คิดว่าบัดนี้จะมีลืมเลือน”

“ดูที่แม่ทัพจะตั้งความหวังกับแม่นางไว้มากทีเดียว!” จางเม้งถานยิ้มบางๆ คราหนึ่ง หยิบสายรัดเอวซึ่งซำก่าไว้ในมือใส่ลงในแขนเสื้อ ก่อนหยิบเงินมัดก้อนหนึ่งส่งให้พ่อค้า “พอหรือไม่”

“พอขอรับๆ ขอบคุณเถ้าแก่เถ้า!” พ่อค้าโค้งเอวรับเงินของจางเม้งถานด้วยท่าที่เคารพนบ

“เถ้าแก่ช่วยอยู่ชี้ทำการค้าขนาดใหญ่ใช่หรือไม่” ซ้ำถาม

“เป็นการค้าเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น” จางเม้งถานเดินนำซำก่าขึ้นบันไดของโรงทองจื่อ

“เถ้าแก่ ท่านมาเสียที! ของขวัญซึ่งท่านสั่งให้คนส่งไปยังหอชิงเล่อเมื่อวานถูกส่งกลับมาเสียแล้ว!” เด็กหนุ่มท่าทางคล้ายบ่าวติดตามผู้หนึ่งพลันวิ่งถลาออกมาจากประตูหน้าโรงทองจื่อ พลังร้องตะโกนบอกจางเม้งถานเสียงดัง

เจ้าของโรงทองจื่อคือจางเม้งถานหรือ! ซ้ำตะลึงงันไปในฉับพลัน

ที่แคว้นฉิน ผู้ที่สามารถสวมชุดที่ตัดเย็บด้วยผ้าไหมแดนฉินมีจำนวนน้อยยิ่ง ทั้งผู้ซึ่งสามารถสวมอาภรณ์ที่ถักทอจากโรงทองจื่อแห่งแคว้นฉินกลับน้อยยิ่งกว่าน้อย ปีนั้ยามอยู่ที่เมืองยง ซำได้ยินว่าทุกปีหร่านอิงนายหญิงแห่งจวนไปหลี่จะสั่งตัดชุดพิธีการจากโรงทองจื่อแห่งแคว้นฉินเป็นจำนวนสองชุด ชุดหนึ่งสำหรับสวมสักการะเทพเซียนในฤดูใบไม้ผลิ อีกชุดหนึ่งสำหรับสวมสักการะบรรพบุรุษในช่วงท้ายปี ครานี้ชุดแต่งงานของไป๋อิงก็ตัดเย็บจากโรงทองจื่อ ทั้งหมดทั้งมวลเสียค่าใช้จ่ายไปกว่าพันตำลึงทอง ทั้งฟังจากน้ำเสียงของนาง คล้ายมิรู้ว่าโรงทองจื่อแห่งนี้มีความเกี่ยวข้องอันใดกับสกุลจ้าว หากกิจการโรงทองจื่อแห่งแคว้นฉินนับเป็นการค้าเล็กๆ น้อยๆ เช่นนั้นการค้าขนาดใหญ่ในใจของจางเม้งถานคือสิ่งใด ซำมีอาจคาดเดาได้จริงๆ

“เชิญแม่นางชมและเลือกสินค้าอยู่ที่นี่ก่อน ชิวขอตัวลี้ครู่” จางเมิ่งถาน ยกมือค่านับข้าคราหนึ่ง ก่อนหมุนตัวนำบ่าวผู้ติดตามเข้าไปยังโถงด้านในของโรงทอหงจื่อ

เกาชีว? เรื่องนี้ซึกจะน่าสนใจขึ้นเรื่อยๆ เสียแล้ว...

“อาลือ สินค้าที่นี่ราคาแพงจริงๆ!” ซือเออร์เดินวนอยู่ในโรงทอหงจื่อ สอบถามราคารอบหนึ่ง ก่อนกลับมายังข้างกายข้าด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“วันนี้พวกเราจะต้องควักเงินจ่ายด้วยตัวเอง ไปเลือกผ้าเช็ดหน้าที่ถูกใจ มาสักสองสามผืน และเลือกเสื้อฤดูร้อนซึ่งทำจากไหมเนื้อละเอียดให้อู๋เสีย ลักสองตัว บอกผู้ดูแลร้าน ให้บันทึกค่าใช้จ่ายลงในบัญชีเก่าแก่เกาของพวกเขา”

“เช่นนั้นจะดีหรือ”

“ไม่เป็นไร ไปเถิด!”

ข้าเดินเตร็ดเตร่อยู่ในโรงทอหงจื่อ ระหว่างนั้นมีผู้คนเข้ามาสอบถาม ราคาและสั่งตัดเสื้อผ้าไม่ขาดสาย ทั้งยังมีคนเลี้ยงไหมเข้ามาเสนอขายเส้นไหม ของตน ข้าหยุดยืนอยู่หน้าประตูโรงทอหงจื่อ มองดูขบวนการค้าเดินผ่านไป มา เห็นพ่อค้าซึ่งปาดเหงื่อ นับเงินด้วยรอยยิ้มกว้างเต็มใบหน้า พลันเกิดความรู้สึกว่า เหตุที่แคว้นฉีแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้ มิใช่เพราะตั้งอยู่ติดภูเขาและทะเล ได้ประโยชน์จากแร่เหล็กและเกลือ ทว่ามาตรการดูแลความสงบสุข ส่งเสริม อาชีพ เห็นแก่ประโยชน์สุขของราษฎรต่างหาก คือเหตุผลอันแท้จริงที่ทำให้ แคว้นฉีตั้งตระหง่าน รุ่งเรืองเหนือดินแดนตะวันตกออกเช่นนี้

“แม่นางกำลังคิดสิ่งใดอยู่หรือ” มิรู้ว่าจางเมิ่งถานมายืนอยู่เบื้องหลังข้า ตั้งแต่เมื่อใด

“ข้ากำลังคิดว่า ที่แคว้นฉียืนหยัดแข็งแกร่งกว่าร้อยปี อาจเป็นผล จากการกระทำของอัครเสนาบดีกว่าหมากกว่าของหวนกง”

“สตรีผู้นี้อยู่ท่ามกลางเสื้อผ้าเครื่องประดับอันงดงามของโรงทอหงจื่อ กลับยังคิดถึงการใหญ่ของแผ่นดิน เกรงจะมีแม่นางเพียงผู้เดียว”

ข้าเบือนหน้าน้อยๆ เห็นมือของจางเมิ่งถานประคองกล่องไม้ลงยาสีแดง

ขนาดประมาณหนึ่งฝ่ามือใบหนึ่ง คิดแล้วด้านในคงบรรจุของขวัญซึ่งถูกหญิงคนิกาซิงเกอส่งกลับคืนมาเป็นแน่

“โรงทอหงจือชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วหล้า มิทราบว่าคุณชายกลายมาเป็นเจ้าของสถานที่แห่งนี้ได้อย่างไร” ข้าถามจางเม้งถาน

“ข้าหาใช่เจ้าของที่นี่ เป็นนายท่านก่อตั้งโรงทอหงจือขึ้นยามเมื่อมาศึกษาวิชาดาบที่แดนฉี ข้าเป็นเพียงผู้ดูแลสถานที่แห่งนี้ และเก็บผลกำไรเล็กน้อยไว้ประทังชีวิต”

“เจ้าของโรงทอหงจือแห่งนี้คืออู่ชวี؟! คนของสกุลจ้าวรู้เรื่องนี้หรือไม่” จ้าววางส่งอู่ชวีมาศึกษาวิชาดาบที่แดนฉี เพื่อให้เขากลับไปเป็นองครักษ์แก่ไป่หลู่ มิคิดว่าด้วยอายุเพียงสิบกว่าปี เขาก็ก่อตั้งอาณาจักรยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ ขึ้นในแคว้นฉีเสียแล้ว

“นายท่านใช้นามว่าเกาซีดำเนินกิจการทั้งห้าในแดนฉี สกุลจ้าวมีผู้ใดทราบเรื่อง”

ที่แท้เป็นเช่นนั้น...

อู่ชวีเป็นองครักษ์ให้ไป่หลู่ ปีหนึ่งได้รับธัญพืชเพียงแปดตัน ทว่ายามปกติเขาคบค้ากับจอมยุทธ์ผู้มากฝีมือในเมืองซินเจียง ต้องใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเป็นอย่างมาก ข้าเกรงว่าเขาจะชักหน้าไม่ถึงหลัง จึงคิดจะมอบสิ่งของล้ำค่าซึ่งสามารถขายเปลี่ยนเป็นเงินให้แก่เขาอยู่หลายครา แต่ถูกปฏิเสธเสียทุกครั้ง ยามนั้นข้าเข้าใจว่าเป็นเพราะเกียรติความเป็นบุรุษของเขา มิคาดว่าเขาจะ ‘วางโตเพราะร่ำรวย’ จริงๆ

“เถ้าแก่เกา นำของขวัญของท่านมาด้วย พวกเราไปหอชิงเล่อกันเถิด!”

“แม่นางมิถามหรือว่ากิจการอีกสี่แห่งของนายท่านอยู่ที่ใด” คิ้วขวาของจางเม้งถานเลิกขึ้นน้อยๆ คล้ายตกใจเป็นอย่างยิ่งที่ข้ามิชักถาม

“เหตุใดข้าจึงต้องถามเล่า” ข้ามองตาจางเม้งถาน พลังเย้ยด้วยรอยยิ้มน้อยๆ “คุณชาย ข้าหาใช่สายลับของแคว้นฉิน หากสิ่งที่ท่านต้องการถามคือเรื่องนี้”

ได้ยินวาจาของข้า จางเมิ่งถานพลันตะลึงงัน ก่อนจะปรบมือหัวเราะเสียงดัง “แม่นางช่างสมเป็นผู้สื่อสารกับเทพเซียนเสียจริง ใจของข้าน้อยคิดสิ่งใดต่างมีอาจปิดบังท่านได้”

ในโรงทองหจือ ซือเอ๋อร์กำลังช่วยอุ้มเสียเลือกเสื้อผ้า เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะดังลั่นของจางเมิ่งถาน นางจึงมองมายังข้าด้วยสายตาสักถาม ข้าแถมยิ้มพลางโบกมือให้นาง ก่อนหันไปเอ่ยกับจางเมิ่งถาน “คุณชายกล่าวชมเกินไปแล้ว เพียงสตรีมีความคิดละเอียดอ่อนมากสักหน่อยเท่านั้น”

จางเมิ่งถานยกยิ้มมุมปาก ก้มหน้าลงกระแอมไอสองครา เมื่อเขาเผยหน้าขึ้นอีกครั้ง รอยยิ้มก็จางหายไป ทั้งท่าทีหวาดหวั่นอันจอมปลอมนั้นก็เลือนหายไปพร้อมกัน “เมื่อแม่นางกล่าวอย่างชัดเจน เช่นนั้นเมิ่งถานก็มีสิ่งใดต้องปิดบัง แม่นางเป็นเด็กกำพร้าซึ่งจวนแม่ทัพแห่งแคว้นจินฟู่เทศอนสั่ง ระบุโหม่งดงามเป็นหนึ่งใน ไหวพริบเลิศล้ำ สองปีก่อน ยามเมื่อเมิ่งถานพบแม่นางเป็นครั้งแรก แม่นางเป็นนักร้องรำในจวนรัชทายาทแห่งแคว้นจิน สองปีให้หลัง ตำแหน่งรัชทายาทแห่งจินผลัดเปลี่ยน แม่นางก็กลับกลายมาเป็นศิษย์เอกของไท่สื่อแห่งแคว้นจิน เป็นแขกคนสำคัญของเสนาบดีทั้งสี่ สถานการณ์เช่นนี้ของแม่นาง สำหรับสตรีผู้หนึ่ง นับว่าแปลกประหลาดนัก สิ่งนี้ทำให้เมิ่งถานยากจะมีเกิดความเคลงใจ”

“สายลับของชาวจินหรือ เหตุเพราะข้าเป็นผู้ที่ซื้อจื่อแห่งสกุลจ้าวพาลกลับมาด้วยตนเอง ในแคว้นจินจึงมีผู้ใดเกิดความเคลงใจสงสัยข้าเช่นคุณชาย คุณชายกำลังกังวลสิ่งใด เกรงข้าจะรับบัญชาจากจินป๋อมาสร้างความวุ่นวายที่แคว้นจินหรือ”

“จินจิ้นเคียงซิด สตรีชาวจินผู้หนึ่งที่มาที่ไปเป็นปริศนาคนหนึ่งกลับกลายมาเป็นเทพเซียนของชาวจิน หากภายหน้าแคว้นจินยกทัพสู่แคว้นจิน กลับต้องไถ่ถามสตรีชาวจินผู้หนึ่งว่าเป็นสงครามหรือสันติ เป็นนางดีหรือนางร้าย หรือสิ่งนี้มีมากพอให้เกิดความกังวลใจ?”

ข้าชะงักงันเล็กน้อย เอ่ยตอบเสียงเบา “เวลานี้ระหว่างจินกับจินลั่ว

สันติ หาใช้สงคราม”

“แม่นาง เซ่นนั้นท่านมองเห็นสิ่งใดในสถานที่แห่งนี้” จางเมิ่งถานยิ้ม พลางมองไปยังตลาดนอกประตูโรงทองจิวซึ่งเต็มไปด้วยรถม้าพลุกพล่าน

“ความอุดมสมบูรณ์ของแคว้นนี้ และเหล่าพ่อค้าจากแคว้นต่างๆ”

“นั่นคือภาพเบื้องหน้า” จางเมิ่งถานมองมายังข้า ภายในดวงตาสีน้ำตาล เข้มปรากฏกลิ่นลึกลับชัดโถม “ในตลาดแห่งนี้มีสินค้าจากทั่วทุกที่ และมีข่าวสารจากทั่วทุกสารทิศเช่นกัน ที่นี่มีสายลับของชาวเยียนทางเหนือ ผู้ปฏิบัติ การลับของชาวฉู่ทางใต้ สายลับของแคว้นจิ้น แคว้นเว่ย และแคว้นซ่งต่างครบ พร้อม แต่มีเพียงสายลับของชาวฉินที่ลึกลับและน่าเกรงกลัวเป็นที่สุด ข้ารับ ราชการอยู่ในแดนฉินแทนนายท่านเป็นเวลาหลายปี เข้าใจจิตใจโหดเหี้ยมของ ชาวฉินอย่างถ่องแท้ แม้มุ่งงสรรคตไปแล้ว แต่จิตใจทะเยอทะยานต้องการ ติฝ่านแคว้นจิ้น คืบคลานเข้าสู่ดินแดนจงหยวนทางทิศตะวันออกของเจ้า ผู้ครองแคว้นฉินกลับมิเคยดับลง แม่นางได้รับคำสั่งมาจากชาวฉินหรือไม่ เมิ่งถานมิทราบ เพียงเวลานี้ความสุขทุกข์ของนายท่านต่างอยู่ในกำมือของ แม่นาง สำหรับผู้ใดบังคับบัญชา นี่นับเป็นเรื่องดี”

วาทะของจางเมิ่งถานพลันทำให้ข้านึกย้อนไปถึงสารทางการทหารแต่ละ ฉบับ สารลับแต่ละกองซึ่งเคยได้อ่านที่จวนแม่ทัพยามเมื่อยังเล็ก นี่เป็นครั้งแรกที่ข้ามาแคว้นฉี ทว่าแผนที่ของเมืองหลินจิว ยามนั้นข้าอายุเพียงสิบสองปี แต่ก็สามารถลอกเลียนวาดมันลงบนหนังแพะภูเขาโดยอาศัยเพียงความทรงจำ ได้แล้ว ภายในราชวังแห่งแคว้นฉี เค้าโครงตำหนัก หอสูง และเรือนนอน ต่าง มีบันทึกไว้บนสารลับของชาวฉินโดยละเอียด ชาวฉินเขียนแผนที่เพื่อสิ่งใด บุค โจมตีเมือง? ทำการลอบสังหาร? ภายในห้าสิบปี คงจะไม่ใช่เช่นนั้น ทว่าผ่านไปอีกหนึ่งร้อยปี สองร้อยปี ก็อาจถึงคราวได้ใช้ประโยชน์จริง ๆ

ข้ามีโอกาสโต้แย้งจางเมิ่งถาน เหตุเพราะข้ารู้ว่าสายลับของชาวฉินในแคว้น ต่างๆ ถูกจัดวางไว้ตั้งแต่เจ้าผู้ครองแคว้นสองรัชสมัยก่อนหน้า แม้บัดนี้กิ่งจิวลี้ จะร่วมมือเป็นพันธมิตรกับชาวฉิน ทว่าหากสวรรค์ประทานโอกาสนำม้าเหยียบ

ย่าเข้าสู่ดินแดนงหยวนให้แก่เขา เขาต้องมึนป๋อผ่านไประหว่างแน่นอน หลายปีมานี้แคว้นฉินชุ่มจ๋ามีค้ำอยู่ที่ชายแดนตะวันตก เบื้องหน้ามีต่อสู้อย่างชิงกับแคว้นต่างๆ ในดินแดนงหยวน ทว่าดวงตาซึ่งจับจ้องไปยังทิศตะวันออกของพวกเขากลับมีเคยปิดลง

ข้ามิยินดีสนทนาเรื่องแคว้นฉินกับอู่ชวี และจะมิสนทนาเรื่องแคว้นฉินกับอู่เฟิงหรือกงจื่อลี่ ข้ายืนอยู่ระหว่างแคว้นฉินกับฉิน เพียงต้องการให้ความลับซึ่งข้าล่วงรู้สูญสลายอยู่ภายในใจของตน ความระแวงระวังซึ่งจางเมิ่งถานมีต่อข้า เป็นวิธีหนึ่งในการปกป้องอู่ชวี สำหรับเขา นี่คือการจงรักภักดี หาใช่สิ่งผิด

ข้ารู้ว่าฐานะของตนไม่ธรรมดา กล่าวมากความมิได้ประโยชน์ จึงแยมรอยยิ้มหลักเลียงสายตาท่วมซู่ของเขา “แต่เดิมอาศัยคิดว่า เมื่อคุณชายรักถนอมสตรีในหอเรียงมยุรสุดหัวใจ ย่อมเป็นผู้เปิดเผยตรงไปตรงมา มิคิดว่าคุณชายเพียงใจกว้างต่อตนเอง ทว่าเข้มงวดกับอู่ชวียิ่งนัก”

จางเมิ่งถานแค้นหัวเราะ ดูที่คงคิดไว้แล้วว่าข้ามิมีวันตอบหัวข้อสนทนาเกี่ยวกับสายลับแคว้นฉิน “นายท่านแบกรับความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ การลุ่มหลงในความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงจะทำลายความทุ่มเทตลอดหลายปีของเขา เมิ่งถานเป็นเพียงราษฎรชั้นต่ำ อีกทั้ง... ระหว่างข้ากับชิงเกอก็หาใช่อย่างที่เมิ่งถานคิด”

“ใช้อย่างที่ข้าคิดหรือไม่... ไม่สำคัญ อาศัยรู้เพียงว่า ไม่ว่าอย่างไรวันนี้คุณชายก็ต้องไปที่หอชิงเล่อ” ข้าเหลือบมองกล่องของขวัญลงยาสีแดงซึ่งจางเมิ่งถานถือไว้ในมือมาโดยตลอด ส่งเสียงหัวเราะพลางก้าวลงบันได คล้ายจางเมิ่งถานถอนใจเบาๆ คราหนึ่ง จากนั้นจึงเดินตามหลังมา

“เมื่อวานคุณชายกล่าวว่า หากสิ่งซึ่งจางเมิ่งถานบอกมิเป็นความจริงก็จะสังหารครอบครัวของเขา ท่านตั้งใจหลอกลวงข้าใช่หรือไม่” ข้าเดินอยู่บนถนนพยายามเลี่ยงหลบฝูงชนซึ่งแออัดเบียดเสียด

“เมิ่งถานฉลาดปราดเปรื่องนัก นายท่านกล่าวว่า เมิ่งถานเพิ่งมาถึงเมือง

หลินจือ ยังมีปรับตัวกับสภาพแวดล้อม ต้องสะสมคุณความดีให้มาก ดังนั้นเมื่อเขากลับมาจากเมืองกว้างหวาว ไม่ว่าจะเป็นชาวจริงหรือเท็จ ต่างต้องปล่อยคนไป” จางเม้งถานเอ่ย พลังกระตุกแขนเสื้อของข้า ดึงข้าเข้าไปยังตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับถนน “ไปทางนี้เถิด คนน้อยสักหน่อย”

กำแพงเรือนสองฝั่งซึ่งก่อจากอิฐสีเทาเรียงซ้อนกันแบ่งตรอกเล็กๆ อันเงียบสงบแห่งหนึ่งจากริมฝั่งถนนสายยาวอันคึกคัก ข้าโน้มเอวหลบหลีกปลาแห่งหลายแถวซึ่งตากผึ่งอยู่เหนือศีรษะ ก่อนเอ่ยถามด้วยความสงสัย “หรือคุณชายมิหวังให้อู๋ชวีปล่อยคนไป”

จางเม้งถานเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “จงสิ่งหลินเป็นเพียงคนต้อยต่ำไร้ความสามารถ จะสังหารหรือปล่อยคนในครอบครัวของเขา แท้จริงล้วนมีสำคัญ เมืองถานเพียงมียินดีให้นายท่านกระทำการโดยคำนึงถึงแม่นางมากนัก”

ข้ามายังแคว้นฉีในคราวนี้ เพียงต้องการอยู่ข้างกายอู๋ชวีคอยช่วยเหลือบางสิ่ง เพื่อให้เขากลับสู่แคว้นฉีอย่างปลอดภัยในเร็ววัน มิคาดจะทำให้จางเม้งถานเกิดความกังวลใจเพราะข้าเป็นเหตุ ข้าหยุดฝีเท้าลงอย่างเงียบงัน ใคร่ครวญครุ่นหนึ่ง ก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง “อาสือทำให้คุณชายหนักใจเสียแล้ว อันที่จริง... เพียงอู๋ชวีอยู่รอดปลอดภัย ชุระในแคว้นฉีข้าสามารถมีก้าวไกลสำหรับเรื่องสายลับ เป็นสิ่งไม่มีมูลอย่างแท้จริง ข้าต้องการแก้ต่างอันใด ภายหน้าเมื่อคุณชายอยู่ร่วมกับข้านานขึ้น ย่อมกระจ่างเถิด”

“ขอบคุณแม่นาง” จางเม้งถานยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ พลังยกมือขึ้นคำนับ

“ไปเถิด” ข้ามองกลับไปยังปากตรอกอันร้างไร้ผู้คนคราหนึ่ง ก่อนก้าวเดินต่อไปข้างหน้า

จากตลาดคังจวงถึงถนนยงเหมิน เดินเป็นเวลาไม่กี่ชั่วโมงก็มาถึง ที่นี้ไม่มีฝูงชนส่งเสียงจ้อแจ หรือแผงร้านค้าตั้งเรียงราย ยืนสุดลมหายใจเข้าลึกอยู่ทีปลายด้านหนึ่งของถนนยงเหมิน มีเพียงกลิ่นหอมปะทะเข้าสู่จมูก กลิ่นผงแป้งและชาต กลิ่นหอมของสุรา และกลิ่นหอมของสตรี

พื้นดินใต้ฝ่าเท้ามิแปดเปื้อนฝุ่นผงแม้เพียงน้อย เห็นแผ่นหินเรียบลื่น
เรียงเป็นระเบียบยังหลงเหลือคราบน้ำจากการขัดถูทำความสะอาด ดวงอาทิตย์
ร้อนแรงสาดส่อง แสงสีทองเรืองรองทอดยาวจนสุดปลายถนน

หอเจิ้งรมย์ชื่อเสียงเลื่องลือทั่วหล้าทั้งสามสิบหกแห่งก่อสร้างดีดงาม
ฉูดฉาดผานเรียบง่าย สีสันงดงามมีด้อยไปกว่ากัน จอมยุทธ์พเนจรมากมาย
ที่มาสะพายดาบท่องเที่ยวเดินทางมายังแคว้นนี้ เพียงเพื่อจะได้เชยชมหญิงงาม
ลั่นหอลักคราหนึ่ง

เวลานี้ยามชื่อเฟิงผ่านพ้น ที่หน้าหอเจิ้งรมย์ เหล่าสาวใช้บ่าวไพร่กำลัง
ยกถังน้ำ ถูผ้าเช็ดทำความสะอาดโถงหน้าประตูแต่ละแห่ง

หนึ่งร้อยกว่าปีก่อน กวนจิ้งอัครเสนาบดีแห่งแคว้นฉีจัดตั้งหอศุภนิภา
ซึ่งมีหญิงศุภนิภาจำนวนเจ็ดร้อยนางขึ้นในราชวังแห่งแคว้นฉี ภายหลังแดนฉี
ตั้งเกณฑ์ภาษี เก็บรวบรวมรายรับซึ่งสตรีได้จากการสร้างความสำราญในยาม
คำคืนเพื่อใช้ในกิจของแคว้น กระทั่งปีนั้นฉีหวนกงขึ้นเป็นป่่าจู่แห่งใต้หล้า สตรี
ซึ่งปลดเปลื้องอาภรณ์เหล่านี้ก็นับว่ามีคุณงามความดีอันยิ่งใหญ่เช่นกัน

บัดนี้แคว้นต่างๆ ทั่วหล้ามีหอเจิ้งรมย์แบ่งบานกระจัดกระจายไปทั่วแห่ง
หน ทว่าสถานที่ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุด ก็ยังต้องนับถนนวนงเหมินแห่งเมือง
หลินจื่อ ที่นี้มีแบ่งแยกชนชั้นสูงต่ำ ไม่คำนึงชาติกำเนิด เพียงมีเงิน ก็สามารถ
เชยชมหญิงงามทั่วหล้าได้ตลอดราตรี

ข้าเงยหน้าจับจ้องไปยังบานหน้าต่างซึ่งปิดลงเพียงครึ่งหนึ่ง พลอง
จินตนาการภาพหญิงงามซึ่งลุกขึ้นมาแต่งองค์ทรงเครื่องอยู่เบื้องหลังบาน
หน้าต่างอย่างเกียจคร้าน

“พวกเรามาถึงแล้ว” จางเมิ่งถานยกมือรั้งข้าซึ่งความคิดกำลังล่องลอย
ไปไกล

“ที่นี่คือหอชิงเล่อหรือ” เปรียบกับหอเจิ้งรมย์อื่นๆ บนถนนวนงเหมินซึ่ง
ประดับประดาโดยใช้สีสันฉูดฉาด หอชิงเล่อตรงหน้าก่อกำแพงสีขาวมุง
กระเบื้องเขียว กลับดูคล้ายสำนักบัณฑิตธรรมดๆ แห่งหนึ่ง

“ท่านทั้งสอง เชิญด้านใน” ม่านผ้าโปร่งแขวนลูกบิดเปิดออก เด็กหนุ่ม
คว้าตามคายนั้หนึ่งเดินออกมาจากด้านใน

“เวลานี้แม่นางชิงเกออยู่หรือไม่” จางเมิ่งถานปิดแขนเสื้อ แสดงท่าทีมี
ใส่ใจขณะเอ่ยถาม ข้าเหลือบมองเขาคราหนึ่ง ลอบเอ่ยในใจ ไม่ว่าจางเมิ่งถาน
จะปฏิเสธความสัมพันธ์กับหญิงคนิกษิงเกอเช่นไร เพียงน้ำเสียงและแววตา
ในยามนี้ ก็เปิดเปลือยความในใจของเขาจนหมดสิ้นแล้ว

“แม่นางชิงเกออยู่ขอรับ เชิญเถ้าแก่เกาเข้ามาก่อนเถิด!” เด็กหนุ่มยิ้ม
กว้าง นำพวกเราเข้าไปด้านในด้วยท่าทีเคารพนบ

ด้านในหอชิงเล่อมีดินแดนอีกแห่งแอบซ่อนอยู่!

ผ่านพื้นม่านลูกบิดแวววาว สาวใช้เสื้อขาวกระโปรงชมพูสี่คนก็ตรงเข้า
มาต้อนรับ สองคนประคองพวกเรา อีกสองคนคุกเข่าลงนำผ้าเปียกผ้าแห้งผลัด
กันเช็ดรองเท้าของพวกเราอย่างนอบน้อม บริเวณริมผนังทางซ้ายมือของข้ามี
ชั้นไม้ลงยาหลากสีตั้งเรียงราย จากบนลงล่างมีทั้งหมดเจ็ดชั้น แต่ละชั้นตั้งวาง
แผ่นไม้ภาพวาดไม้ดอกไม้ประดับสีสังดงาม มีเพียงแผ่นไม้บนชั้นสูงสุดที่
แตกต่างจากแผ่นอื่นๆ แผ่นไม้ซึ่งลงยาอย่างง่าย ๆ นั้นวาดเพียงภาพพินหัวสาย
คันหนึ่ง

“เถ้าแก่เกา วันนี้เลือกที่เดิมหรือไม่ขอรับ” เด็กหนุ่มผู้นำทางเอ่ยถาม

“ที่เดิม วันนี้ไม่ดื่มหลิววาซุน²⁵⁹ ดื่มสุราจ๊วยซี ใช้ถ้วยกระดุกบาง”

“ขอรับ จะยกมาให้เถ้าแก่เตี้ยวันนี้!” เด็กหนุ่มยกมือคำนับเล็กน้อย ก่อน
วิ่งเหยาะๆ เข้าประตูบานเล็กทางด้านขวาไป

จางเมิ่งถานไล่สาวใช้ทั้งสี่ซึ่งอยู่คอยรับใช้ข้างกายออกไป ก่อนพาข้าเดิน
ผ่านทางเดินยาว ผ่านลานสวนเข้าไปในห้องโถงอันสว่างไสวแห่งหนึ่งอย่าง
คุ้นเคย

กลิ่นหอมของฟางจื่อลอยอบอวลท่ามกลางห้องโถง พื้นปูด้วยเสื่อถัก

²⁵⁹ สุราซึ่งหมักบ่มจากดอกสาหลี่ ในช่วงเวลาที่ดอกไม้เบ่งบานที่สุด

ลีเหียวอ่อน มุมห้องแต่ละมุมวางแท่นตะเกียงสัมฤทธิ์รูปคนคุกเข้าสูงหนึ่งจี้กว่าๆ จำนวนสี่ดวง จางเมิ่งถานพาข้าเดินไปนั่งลงข้างโต๊ะเล็กริมหน้าต่างตัวหนึ่ง ไม่นานสตรีวัยแรกแย้มหน้าตาหมดจดงดงามทงกัฟลักประตุไม้บุผ้าโปร่งบาง เดินถือพิณหยกเข้ามา

“ท่านชอบคนใด เลือกละ” จางเมิ่งถานรับกาสุราซึ่งสาวใช้ส่งให้ ก่อนก้มหน้าลงมองถ้วยกระดุกบางบนโต๊ะ รวากับหญิงงามทั้งทงนางตรงหน้าต่างมีอาจดั่งดูความสนใจของเขา

“คนที่ปักลายดอกเจ้อหลันบนชายกระโปรงแล้วกัน” ข้าซี หญิงสาวอีกห้าคนซึ่งมิถูกเลือกยกอดกายค้ำบ้น้อยๆ ก่อนถอยออกไปด้วยท่วงท่าสง่างามเป็นที่สุดแล้วปิดประตุ

ช่วงเป็นกลุ่มสตรีรูปงาม กิริยาชดช้อยมีจ้งหะย้งนั้! เหล่าพ่อค้าซึ่งมีชาติกำเนิดต่ำต้อยเพียงจ่ายหนึ่งตำลึงทองให้แก่หญิงสาว ก็สามารถล้มผ้สการปรนนิบัติรับใช้เช่นเดียวกับเหล่าชนชั้นสูง มิแปลกที่หอเรีงมย์ของแดนฉีจะมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า

“แคว้นฉีมีสถานที่หย่อนใจดีเลิศเช่นนี้ มิแปลกเมื่อเหล่าบุรุษจากแคว้นต่างๆ เดินทางมาแล้วต่างก็มิอยากกลับไป” ข้ามองสำรวจหญิงงามซึ่งประคองพิณอยู่เบื้องหน้า พลงเอ่ยด้วยรอยยิ้มบาง

“เวลานี้ยังเช้านั้ก เมื่อถึงยามราตรี ถนอยงเหมินแห่งนี้จึงจะเป็นสถานที่เรีงบันเทิงใจอย่างแท้จริง” จางเมิ่งถานหัวเราะหยอกเฝ้าคราหนึ่ง แล้วก้มหน้าก้มตาร่ำสุรา

“คุณชายต้องการฟังบทเพลงใดหรือ” หญิงงามถือพิณหยกเดินมาคุกเข่าลงข้างกายพวกเรา เสียงนั้นราวกับเสียงร้องของนกขมิ้นเหลืองบนยอดไม้ในยามเช้าตรู่ ทั้งใสกังวานและหวานล้ำ

“อย่าติดเพลงซึ่งชิงเกอเล่นในยามปกติก็พอ” จางเมิ่งถานยกมือตึงฟูระย้าสีทองซึ่งห้อยลงจากคาน ผ้าโปร่งสีหมอกขมุขมัวผืนหนึ่งร่วงหล่นลงมาแบ่งกันหญิงสาวผู้ติดพิณให้อยู่ภายนอกม่านโปร่ง

“เฮ้อ หรือในหอชิงเล่อแห่งนี้มีแม่นางชิงเกอเพียงผู้เดียวที่สามารถอยู่ในสายตาของคุณชาย” ข้ามองหญิงงามนอกม่านผู้ซึ่งสีหน้าเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจคราหนึ่ง ก่อนเอ่ยเข้า “เช่นนั้นอีกสักครู่น้องชายคงต้องพิจารณาให้ดี ว่าแท้ที่จริงหญิงคนิกชิงเกอผู้มีชื่อเสียงแห่งเมืองหลินจือคงงดงามเพียงใด”

“ข้ามิเคยเห็นใบหน้าของชิงเกอมาก่อน” จางเมิ่งถานเลื่อนจานผลไม้ทั้งสองสามอย่างมาทางซ้าย

“ว่าอย่างไรนะ?” คำตอบนี้ขึ้นอยู่กับความคาดหมายของข้ายิ่งนัก

“รูปโฉมของชิงเกอถูกเงินซื้อจื้อซื้อไว้แล้ว บุรุษในเมืองหลินจือ นอกจากเงินผาน มิมีผู้ใดเคยชมใบหน้าของชิงเกอได้” จางเมิ่งถานเลิกม่านผ้าโปร่งมองออกไปที่ประตู หญิงงามยังคงไม่ปรากฏกาย

“เรื่องนี้แปลกประหลาดยิ่งนัก เหตุใดคุณชายจึงมีใจชื่นชมสตรีผู้มีเคยเห็นกระทั่งใบหน้าเล่า” ความสงสัยของข้าถูกขุดคุ้ยขึ้นมาโดยพลัน

“ระหว่างข้ากับชิงเกอมีข้ออย่างที่ท่านคิด”

“เช่นนั้นเป็นอย่างใดเล่า” ข้าขยับกายไปด้านหน้า ตั้งใจซักถามความให้กระจ่าง

จางเมิ่งถานวางถ้วยสุราลง มือขวาลูบไล้กล่อลงยาสีแดงใบเล็กซึ่งถูกชิงเกอส่งกลับมาอย่างเลื่อนลอย “ข้าชมชอบการประพันธ์เพลงพิน และบนโลกนี้ก็มิเพียงนางที่สามารถบรรเลงพินกระทบใจข้า มองเห็นหน้าหรือไม่ ได้สนทนาหรือไม่ ล้วนมีสำคัญ”

ใต้เงาฟ้าม มิมองรูปลักษณ์ ทำนองประสานใจ จางเมิ่งถานกล่าวเช่นนี้ ข้าพลันรู้สึกว่าการหยอกล้อของตนเมื่อคืนเกินเหตุไปเสียแล้ว

“เมื่อคืนข้าเป็นผู้กระทำผิด อีกสักครู่เมื่อแม่นางชิงเกอมาถึง ข้าจะอธิบายให้กระจ่างอย่างแน่นอน”

“อาจเพราะนางดื่มสุราเมามายจึงกล่าวว่าจะกลับไปกับข้า เมื่อสร้างเมagrจะตำหนิกล่าวโทษข้าเสียอีก จากไปเช่นนี้ก็ดี” จางเมิ่งถานยกการินสุราให้ข้าเต็มถ้วย “สุรานี้ไม่มีที่อื่น เมื่อท่านเชี่ยวชาญการหมักบ่มสุรา ทั้งยังรู้วิชาการ

แพทย์ ก็ต้องลืมนวลเสียหน่อย”

กลางถ้วยกระตุมบางสีขาว สุราสีหยกกระเพื่อมไวน้อยๆ สีเขียวสดราวใบไผ่อ่อนกลางเดือนสาม แฝงกลิ่นหอมสดชื่น แฝงหยาดน้ำค้างแวววาว ซ้ำกัมหนาลงจิบอีกหนึ่ง รสชาติเข้มข้นล้ำลึกพลันกำซาบไปทั่วปาก

“ข้าเคยได้ยินว่ามีเพียงเทพีผู้²⁶⁰ ผู้หมักบ่มสุราให้แก่ต้าอวี่²⁶¹ เท่านั้นที่สามารถหมักบ่มสุราเทพสีหยกออกมาได้ มิคาดว่าอาศัยบุญบารมีของคุณชายจะมีวาสนาได้ลองลิ้มรสสักคราหนึ่ง” ข้าวงด้วยสุรา พลังเอ๋ยทอดถอนใจ

“สุรานี้ซึ่งเกอเป็นผู้หมักบ่ม มีชื่อเรียกว่าสุราจួយซี²⁶²”

“สุราจួយซี ชื่อดียิ่งนัก” ข้านึกชอบใจ จิบสุราอีกหลายอึกอย่างอดมิได้นอกมาน้ำโปร้ง เสียงพิณลั่นสุดลง ประตูปิดไม่บุผาโปร้งลั่นไวน้อยๆ ก่อนที่บ่าวเด็กมดมวยผมสองข้างผู้หนึ่งจะผลักประตูเดินเข้ามา

“เสียวจ้าวเออร์ แม่นางของเจ้ายินยอมพบข้าใช่หรือไม่” จางเมิ่งถานวางถ้วยสุราในมือลง ก่อนจับมาน้ำโปร้งบางยกขึ้น

ผู้ซึ่งยืนอยู่ด้านนอกก็คือเด็กหญิงซึ่งบังคับเกวียนให้ซึ่งเกอเมื่อคืน นางยิ้มพลงย่อกายคำนับจางเมิ่งถานคราหนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงใสกระจ่าง “แม่นางกล่าวว่าเมื่อคืนไปยังสถานที่ซึ่งมิควรไป เป็นห้วงเล็กน้อย วันนี้จึงไม่รับแขก เชิญเถ่าแก่เกากลับไปเถิดเจ้าคะ!”

“น้องสาวผู้²⁶³นี้ เมื่อวานเป็นข้า...” ข้าลุกขึ้นคิดจะอธิบาย แต่จางเมิ่งถานกลับยกมือขึ้นยังข้าไว้

“แม่นางมียินยอมพบข้าจริงๆ หรือ เช่นนั้น... บทเพลงพิณในกล่อเงาไบนี นางดูแล้วหรือไม่”

²⁶⁰ ขุนนางผู้มีหน้าที่หมักบ่มสุราให้พระเจ้าอวี่แห่งราชวงศ์เซี่ย

²⁶¹ กษัตริย์พระองค์แรกแห่งราชวงศ์เซี่ย มีชื่อเสียงคุณงามความดีในเรื่องการช่วยราษฎรแก้ไขปัญหาน้ำท่วม โดยใช้เวลาดังสิบสามปีในการขุดลอกคูคลองระบายน้ำจนสำเร็จ

²⁶² จួយซี แปลว่า มินเมาในแสงตะวัน

“แม่นางดูแล้ว แต่นางกล่าวว่า ผู้ประพันธ์บทเพลงไร้ความจริงใจ เสียงพิณไพเราะอย่างไรก็มีอาการท้อใจผู้ฟัง” ปากเล็กๆ ของเสียวจ่าวเอ๋อร์เบ่งขณะเอ่ยตอบเสียงหวาน

“เช่นนั้นหรือ... นางรู้สึกวาทเพลงนี้ไร้ความจริงใจหรือ” จางเมิ่งถานหัวเราะเย้ยหยันคราหนึ่ง ก่อนวางกลองลงยาในมือลงบนโต๊ะ “เพลงพิณนี้ข้าน้อยประพันธ์ขึ้นเพื่อแม่นางซิงเกอ หากแม่นางไม่ชอบ เภาทิ้งเสียก็สิ้นเรื่อง มิจำเป็นต้องลำบากใช้คนส่งกลับมา วันนี้รับกวนแล้ว ชิวขอลา!” กล่าวจบ จางเมิ่งถานพลันเดินออกไปโดยไม่แม้จะหันกลับ

“เฮ้อ... น้องสาว คุณชายเกาจริงใจต่อแม่นางของเจ้ายิ่งนัก เมื่อคืนเป็นความผิดของข้า เป็นข้าจาดำคนผิด จึงทำให้แม่นางของเจ้าเข้าใจคุณชายเกาผิดไป ผู้มีความจริงใจพบได้ยากนัก น้องสาวช่วยตักเตือนแม่นางของเจ้าเสียหน่อยเถิด!” ข้าคว่ำไหล่ของเสียวจ่าวเอ๋อร์ เอ่ยรวดเร็วในคราวเดียว มิรอให้นางตอบกลับก็หมุนกายออกจากประตูตามจางเมิ่งถานไป

เมื่อครู่เข้าสวนชมดอกไม้ชมทิวทัศน์ตามจางเมิ่งถานมาตลอดทาง ครานี้ด้วยความร้อนใจ มิรู้ว่เลี้ยวผิดทางตรงที่ใด ข้าตามจางเมิ่งถานไม่ทัน ทั้งยังพาดตนเองหลงทางเสียอีก สวนกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะเลี้ยวทิศใด เดินอย่างไร ก็มีอาจย้อนกลับไปยังห้องเดิมได้ ทางเดินคดเคี้ยว เงามไม้ส่ายไหว ทั้งที่เป็นหอเริงรมย์ขยาลความสำราญและเสียงหัวเราะ กลับก่อสร้างอย่างซับซ้อนราวเขาวงกตเช่นนี้

ในขณะที่ความอดทนของข้าหมดลง กำลังคิดจะปีนข้ามกำแพงออกไป เสียงพิณแสนไพเราะพลันดังขึ้นข้างหู

เป็นผู้ใดกำลังดีดพิณ? ข้ารบรวบสมาธิ ตั้งใจเงี่ยหูฟัง

พิณหยกคล้ายดังมนุษย์ ยามเริ่มต้น ยากจะเลี่ยงความแห้งแล้งซึ่งแทรกสอด ทว่าเสียงพิณเมื่อสักครู่ ทั้งที่เป็นเสียงเริ่ม กลับคล้ายหมูนวนริน ไหลออกจากปลายใบไม้ท่ามกลางหมอกยามเช้า ทั้งขุ่มขื่นและใสกระจ่าง เมื่อผ่านเข้าหู พลันซึมซาบเข้าสู่จิตใจ เมื่อซึมลึก ยิ่งทำให้ใจรู้สึกกระหายนัก ทั้ง

ร่างราวกับต้นกล้าแห่งแสงชาดน้ำเป็นเวลานาน ได้รับหยาดฝนในฤดูใบไม้ผลิ
เม็ดหนึ่ง ก็กระหายอยากจนมิอาจควบคุมตนเอง

ข้าไล่ตามเสียงพินไปตลอดทาง กระทั่งมาถึงหน้าหอไม้ไผ่แห่งหนึ่งโดย
มิทันรู้ตัว

เวลานี้เสียงพินซึ่งรวดเร็วดังสายฝนกระหน่ำดังกังวานแผ่กระจายถึงจุด
สูงสุด ก่อนจะหยุดลงโดยพลัน

บทเพลงท่อนสุดท้ายหยุดลง แปรเปลี่ยนเป็นคลื่นหุ้มต่ำลั่นไหว หลัง
ท่วงทำนองรวดเร็วผ่านพ้น เสียงดนตรีอันเศร้าโศกก็ดังขึ้นฉับพลัน เพียง
บทเพลงท่อนหนึ่งก็ทำให้ดวงตาของข้าแดงกำ ความรู้สึกหนาวเหน็บไร้จุด
สิ้นสุดเอ่อล้นเต็มอกราวกระแสน้ำขึ้น ท้องฟ้าสดใสหายลับ หอไม้ไผ่สูญสลาย
ข้ายืนตะลึงงันท่ามกลางสวนเขียวชอุ่ม เบื้องหน้ากลับมีเพียงภาพผืนดินใหม่
เขียวซึ่งถูกเปลวเพลิงร้อนแรงแผดเผา บนเปลวเพลิงร้อนแรงเหนือผืนดิน
ปรากฏภาพสตรีในอาภรณ์โปร่งบางพลิ้วสะบัด ท่ามกลางสายลมโหมกระหน่ำ
เสียงร่ำไห้อันเศร้าโศกลอยตรงขึ้นสู่ทางช้างเผือก

“หยุดเถิด... เกรงว่าข้าจะมีวันฟังบทเพลงนี้จนจบได้” น้ำเสียงแหบ
พร่าดังขึ้นจากด้านในหอ เสียงพินแสนโศกหยุดลงโดยพลัน ท่ามกลางสวน
สวย ท้องฟ้ายังคงสดใสแจ่มเช่นเคย แสงอาทิตย์เจิดจ้าทำดวงตาพร่าพร้าง สตรี
จากที่ใด? ฟาติบล่มสลายที่ได้กัน?

ข้าปาดน้ำตาบนใบหน้า ก้มหน้าลงแค้นหัวเราะ ก่อนหมุนกายจะเดิน
จากมา

ยามนี้เอง ประตูไม้ไผ่เบื้องหลังกลับส่งเสียงเปิดออก

บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งยืนอยู่กลางประตู เขารวบผมครอบกวนหยก
ห้อยดาบยาวข้างเอว เสื้อเงินอีสีเทาอ่อนสวมอยู่บนร่างของเขาอย่างหลวมๆ
เหนือสายน้ำไหลริน แสงตะวันเจิดจ้าแยงตา ข้าเห็นคิ้วตาของบุรุษผู้นั้น
ไม่ชัดเจน เพียงยืนอยู่บนสะพานหินย้อยกายค้ำขาจากที่ไกลๆ คราหนึ่ง บุรุษ
ผู้นั้นหาได้ค้ำขาตอบ เพียงยืนตะลึงงันมองข้าภายใต้แสงอาทิตย์พร่างพราว

มือซึ่งจับอยู่บนประตูไม้ไผ่ของเขามิเคลื่อนไหว ราวกับนิ่งค้างไปอย่างไรอย่างนั้น

คนผู้นี้เป็นอะไรไปหรือ ข้าถูกเขามองจนรู้สึกเก้อเขิน มิรู้ว่าควรตรงเข้าไปทักทายหรือหมุนกายเดินจากไป ยามนี้เอง เสียงร้องอย่างตกใจของเสียวจ่าวเออร์พลันดังขึ้นจากเบื้องหลัง “โธ่เอ๊ย โยคนเช่นท่านจึงไร้ยางอายุถึงเพียงนี้! ก็บอกว่าแม่นางของข้าต้องการพบพวกท่าน ท่านกลับตามมาถึงที่นี่ได้ไปสิ ยังมีรีบไปอีก!” เสียวจ่าวเออร์คว้าดิ่งมือของข้า ลากเดินไปยังอีกด้านหนึ่งของสะพานหิน ข้ามิกล้ากระซกสอเสียงเด็กน้อย ทำได้เพียงปล่อยให้นางดิ่งวิ่งไปอย่างสะเปะสะปะ

“เสียวจ่าวเออร์ ข้าหลงทางจึงเดินมาถึงที่นี่ เมื่อแม่นางของเจ้าอยู่ในหอเจ้าก็อนุญาตให้ข้าเข้าไปอธิบายความแทนคุณชายเถาเสียหน่อยเถิด! เช่นนี้พวกเขาทั้งสองจะได้มีต้องต่างฝ่ายต่างเศร้าโศก ใช่หรือไม่”

“ผู้ใดเศร้าโศกกัน แม่นางของข้าสบายดีต่างหากเล่า!” เด็กหญิงอายุเพียงเจ็ดแปดปี แต่ปากเล็กๆ สีแดงสดนั้นกลับคมกริบราวใบมีด

“เจ้าฟังข้าก่อน เวลานี้แม่นางของเจ้าต้องเสียใจมากเป็นแน่ เจ้ามิได้ยินบทเพลงซึ่งนางบรรเลงเมื่อครู่” ข้ากำลังโน้มเอวอธิบายเหตุผลแก่เสียวจ่าวเออร์กลิ่นหอมของเจียงหลีพลันลอยมาตามลม ข้ารีบเงยหน้าขึ้นมอง บุรุษซึ่งแต่เดิมยืนอยู่กลางบานประตูไม้ไผ่เดินผ่านข้างกายข้าไปในชั่วพริบตา เห็นเพียงดอกมู่จินสีม่วงเข้มซึ่งปักอยู่ที่ปลายแขนเสื้อของเขา และรอยแผลเป็นขนาดใหญ่จากการถูกไฟลวกบนหลังมือ

“ดูสิ แขนของนายเจ้าก็กลับไปแล้ว ข้าจะจ่ายเงินซื้อเวลาบรรเลงบทเพลงหนึ่งของนาง ก็ด่าลึงทอง เจ้าว่ามา!” ข้าจึงเสียวจ่าวเออร์ให้หยุดเดิน

เด็กหญิงแสนร้ายกาจผู้นี้ไม่รับน้ำใจแม่เพียงน้อย นางส่งเสียงขึ้นจุมุกก่อนเอ่ยอย่างไม่พอใจ “ท่านคิดว่าแม่นางของข้าเป็นใครกัน แม่เกาฉิมมอบโรงทอหงจื่อทั้งหลังให้แก่พวกเรา หากพวกเราบอกว่าไม่พบก็คือไม่พบ ชิงหนูส่งแขก!”

เมื่อเสี่ยวจ้าวเอ๋อร์ส่งเสียงเรียก เด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางเป็นอย่างยิ่ง พลันวิ่งมาจากที่ใดมิรู้ เด็กหนุ่มผู้นั้นโค้งเอวคำนับชั่วคราวหนึ่ง ชั่วโมงโดยทันทีว่า วันนี้ตนเองมีอาจพบหน้าซิงเกอได้จริงๆ เสียแล้ว

นอกห้องซิงเล่อ จางเมิ่งถานยืนมือโพล่หลัง เห็นข้าเดินออกมากลับ มิถามสิ่งใด เพียงหมุนกายเดินตรงไปยังทางออกจากถนนยงเหมิน

ข้าไล่ตามไปถามอย่างเร่งรีบ “คุณชายจาง ท่านจะไปเช่นนี้หรือ!” ได้ฟัง บทเพลงเรียกน้ำตาของซิงเกอเพียงครั้งหนึ่ง ข้าลอบให้คำสัจย์ในใจ ไม่ว่า อย่างไรก็ต้องทำให้พวกเขาทั้งสองกลับไปดีกันเช่นเดิม กล่าววาจาตัดเตือน ให้นัรุษสตรีคืนดีอยู่เป็นนาน ทว่าจางเมิ่งถานกลับทำที่ราวกับฟังมิเข้าหูสัก ประโยค

“คุณชายจาง ท่านได้ยืนวาจาที่ข้ากล่าวหรือไม่”

ได้ยืนเช่นนั้น ที่สุดจางเมิ่งถานก็หยุดฝีเท้าลง เขาหมุนกายกลับมาขมกมือ คำนับชั่วคราวหนึ่ง พลงเอ่ย “เรื่องนี้แม่นางมิจำเป็นต้องลำบาก เมิ่งถานทำงาน รับใช้นายท่าน เรื่องส่วนตัวเหล่านี้ควรตัดขาดให้สิ้นเสียนานแล้ว เรื่องเมื่อคืน ยังต้องขอบคุณแม่นางเสียด้วยซ้ำ!”

“นี่ท่าน! งานก็ส่วนงาน คุณชายถวายเป็นชีวิตรับใช้หงอวันเอ๋อร์ แต่ก็มีอาจ ทำลายชีวิตในอนาคตของตนเองใช่หรือไม่ เรื่องเมื่อคืน ข้าอธิบายให้เสี่ยวจ้าว-เอ๋อร์ฟังแล้ว วันสองวันนี้ท่านแวะไปบ่อยๆ แม่นางซิงเกอต้องยอมให้อภัยท่าน เป็นแน่”

“เสียงของหอลิงเล่อให้จบลงตรงนี้ ขอแม่นางอย่าได้ยื่นมือเข้ามายุ่งย่ำม อีกเลย! วันพรุ่ง ข้าจะสั่งให้คนนำเรือเล็กออกกล่องแม่น้ำจื่อ แม่นางเพียงพา แม่นางชื่อเอ๋อร์และอู่เสี่ยวเที่ยวเล่นให้สนุกเท่านั้นก็พอ”

“แต่ท่านกับ...”

คิ้วทั้งสองของจางเมิ่งถานขมวดแน่น เขากล่าวตัดบทข้าด้วยน้ำเสียง เย็นชา “วาจาซึ่งแม่นางเพิ่งกล่าวในตรอกเมื่อสักครู่ ท่านลืมเลือนรวดเร็วเพียง นี้เดียวหรือ หอลิงเล่ออยู่ในแดนนี้ เป็นฐานะในแดนนี้ ขอแม่นางรักษาคำสัจย์

อย่าได้ยื่นมือเข้ามาวุ่นวายอีกเลย!”

“จางเมิ่งถานผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดี เอาเถอะ ข้ามิกล่าวแล้วก็ได้!” ข้า
ปิดปากลง มิเอ่ยวาจาอีก

หกลีบสาม

การต่อสู้ของสองอัศวินเสนาบดี

ที่หน้าประตูโรงทองจื่อ เมื่อซือเอ๋อร์และอู่เสียมองเห็นข้า ทั้งสองต่างกระโจนเข้ามาโดยพลัน คนหนึ่งกล่าวว่าจะไปดูกายกรรมที่ตลาดถังหยวน คนหนึ่งร้องจะไปดูการประลองดาบที่โรงดาบ หลังออกจากหอชิงเล่อ ข้าถูกจางเมิ่งถานบังคับให้ปิดปากจนเกิดความอึดอัดใจ จึงเอ่ยตอบรับพวกเขาในทันที

ตลาดถังหยวนอยู่อีกด้านหนึ่งของเมืองฝ่งตะวันตก ห่างจากตลาดถังจวงซึ่งพวกเราเย็นอยู่หลายช่วงถนน ตลาดถังจวงมีชื่อเสียงจากการรวบรวมสินค้าหลากหลายประเภททั่วหล้า ขณะที่ตลาดถังหยวนมีชื่อเสียงในด้านการร้องรำแสดงกายกรรม

ผู้ซึ่งทำการแสดงอยู่ที่ตลาดถังหยวนส่วนมากคือชาวตี่จากทางเหนือและชาวไหหล่อ²⁶³ จากทางตะวันออก ในจำนวนนั้น ชาวตี่มีชื่อเสียงด้านพลังกำลัง ทั้งยกหินขนาดใหญ่ หรือร่ายรำดาบหนัก พวกเขามักดึงดูดผู้ชมกลุ่มใหญ่อยู่ในบริเวณตลาด ขณะที่ชาวไหหล่อแตกต่างจากชาวตี่ซึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่ พวกเขามีรูปลักษณ์งามชดช้อย เชี่ยวชาญการขับร้องรำ ร่ายรำ มักรวมกลุ่มขาย

²⁶³ ชาวเผ่าโบราณ มีกรากอยู่ทางทิศตะวันออกของประเทศจีน

ศิลปะเสียงซีพอยู่ในโรงสุราเล็กๆ บริเวณตลาด เพียงสังสุราภาหนึ่ง พร้อม กับแก้มสองอย่าง ก็สามารถขอให้พวกเขาขับร้องเพลง หากสังปลาตัวหนึ่ง พร้อมน้ำแกงอีกหม้อ ก็จะได้ฟังเพลงพื้นบ้านซึ่งแต่งโดยชาวหลู และชมระบำ อังดงามน่าประทับใจของชาวไหล่อี

อุลีสและซีอเออร์มีลักษณะความชอบแตกต่างกัน จึงแยกเป็นสองฝั่ง คนหนึ่งไปดูชาวตี้ยกหินยักษ์ อีกคนหนึ่งเข้าไปนั่งฟังเพลงในโรงสุรา ขณะที่ข้า สั่งน้ำผักเย็นสดขึ้นดับกระหายขามหนึ่งจากแผงข้างทาง นั่งฟังผู้คนโดยรอบ สนทนาปราศรัยกันไม่หยุดปาก

“ตาแก่น้ำผัก ตักน้ำผักมาเสิร์ฟสองชามซี โธเอีย มิทันเข้าฤดูร้อนอากาศ ก็ร้อนถึงเพียงนี้แล้ว!” บุรุษสวมเสื้อปานเนื้อหยาบสีขาวตัวสั้นผู้หนึ่งปลดหมวก สถานบนศีรษะกลางปาดเหงื่อ เขาทรุดกายนั่งลงได้ร่มไม้ข้างแผงขายน้ำผัก

“พี่ใหญ่ พวกเรานั่งอยู่ที่นี่นานสักหน่อยได้หรือไม่ ข้าเดินไม่ไหวแล้ว จริงๆ” ผู้ซึ่งร่วมเดินทางมากับเขาคือบุรุษร่างเล็กผอมใบหน้าซีดเหลือง เขาโบก หมวกสถาน มือหนึ่งจับต้นไม้ไว้ขณะทรุดลงนั่งอย่างอ่อนแรง

“คนเช่นเจ้า ปลุกผักขายแดงไปก็ดีแล้ว มาเป็นข้าราชการทำอันใด!” บุรุษสวมเสื้อสีขาวตัวสั้นคว้าดินแห่งก้อนหนึ่งบนพื้นโยนไปทางบุรุษใบหน้าซีด เหลือง ก้อนดินแตกออกเป็นสองส่วนกลางอากาศ เลี้ยวหนึ่งกระแทกถูกร่าง ของชายหน้าเหลือง อีกเลี้ยวหนึ่งกลับตกลงในขามของชาวสวนชาวผู้กำลัง ย่อกายตีมน้ำผักอยู่บนพื้นอย่างพอดิบพอดี

“โอหยา ผู้เฒ่า ขอโทษด้วย ข้าจะซื้อให้ท่านอีกชามหนึ่ง” บุรุษผู้สวม เสื้อตัวสั้นสีขาวเอนกายลุกขึ้นยืน “ตาแก่น้ำผัก ตรงนี้ขออีกชามหนึ่ง!”

“ไม่ต้องๆ ไม่เป็นไร ข้าตีพ้อแล้ว” ชาวสวนชาวโบกมือ ก่อนเทน้ำผัก ผสมดินลงบนพื้น “น้องชายเป็นข้าราชการในเมืองของพวกเราใช่หรือไม่”

บุรุษร่างผอมใบหน้าซีดเหลืองปิดเศษดินบนร่าง หัวเราะเสียงดังพลาง พยักหน้าแรงๆ “ใช่แล้วๆ พวกเราสองคนเป็นข้าราชการในสังกัดของหลินจือ ต้าฟู”

ไต้ยิ่นเซ่นั่น ชาวสวนธารีบยับไปข้างกายบุรุษหน้าเหลืองทันที “ข้าไต้ยิ่นคนกล่าวว่า เงินหนี้ซึ่งสังหารคนที่กลางถนนเมื่อสองเดือนก่อนผู้นั้น จะถูกตัดคอแล้วหรือ”

“ใช่แล้ว ผู้เฒ่ารู้จักเขาหรือ” บุรุษสวมเสื้อสีขาวรับน้ำผักซึ่งเจ้าของแผงส่งมา ตนเองดื่มเข้าไปอีกใหญ่ พลังส่งอีกซามให้ชาวสวนธารี

“คนในตระกูลอัครเสนาบดีฝ่ายซ้าย ข้าจะไปรู้จักได้อย่างไร” ชาวสวนธารีบยับหน้า ทว่าสีหน้ากลับยากปิดบังความเศร้าสร้อย

“อัครเสนาบดีฝ่ายขวามีคำสั่งลงมาแล้ว ให้ประหารวันที่สิบห้าเดือนหน้า หากผู้เฒ่าเคยติดหนี้บุญคุณเงินหนี้ผู้นี้ ถึงยามนั้นก็ไปส่งเขาที่ลานประหารเถิด” กล่าวจบ บุรุษเสื้อขาวก็ยกซามกระดกดื่มอีกๆ สองครา ดื่มน้ำผักทั้งซามจนเกลี้ยง เขายกมือเช็ดปาก วางซามลงบนโต๊ะตรงหน้าข้า ก่อนตวาดบอกบุรุษหน้าเหลือง “ไปได้แล้วๆ ยังมีคนรอให้พวกเรากลับไปรายงานอยู่นะ!”

“มาแล้ว! ผู้เฒ่า ท่านค่อยๆ ดื่มนะ!” บุรุษหน้าเหลืองยืมให้ชาวสวนธารีตนเองกลับเหงานหน้าดื่มน้ำผักสองอีกใหญ่ ก่อนหยิบหมวกสานบนพื้นแล้วรีบวิ่งตามออกไป

อัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายซึ่งข้าราชการผู้นั้นเอยถึงก็คือเงินเหิง ผู้นำสกุลเงินแห่งแคว้นฉี และศัตรูตัวฉกาจของเขาก็คือค่านจื่อ อัครเสนาบดีฝ่ายขวาผู้ได้รับความโปรดปรานไว้วางพระทัยจากฉีโหวเป็นอย่างยิ่งในเวลานี้

เงินเหิงและค่านจื่อเป็นขุนนางซึ่งมีอำนาจที่สุดในราชสำนักแคว้นฉี สี่ปีก่อน ยามเมื่อหลู่เหรินเจ้าผู้ครองแคว้นฉีเดินทางจากแคว้นหลู่กลับมาสืบทอดตำแหน่งที่แคว้นฉี คนทั้งสองต่างเป็นดั่งมือซ้ายและมือขวาของเขา ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป มือซ้ายเกลียดชังมือขวา มือขวาก็พยายามหาโอกาสตัดมือซ้ายอันมากเรื่องทิ้งไป เกรงว่าเงินหนี้ซึ่งลงมือสังหารคนผู้นั้น จะเป็นเพียงสะเก็ดไฟซึ่งโชคร้าย ปลิวตกลงบนกองฟอนซึ่งติดไฟง่ายในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้

“ผู้เฒ่า สังหารคนก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต เหตุใดท่านจึงเศร้าใจแทนเงินหนี้ผู้นั้นเล่า” ข้าเถิดซาม ขยับเข้าไปใกล้ข้างกายชาวสวนธารี

ชาวสวนซรามองพิจารณาข้าหลายครา ก่อนเอ่ยอย่างทอดถอนใจ
“คุณชาย มีใช้ชาวนีใช้หรือไม่”

“ข้าเป็นพ่อค้าจากแคว้นจิ้น เพิ่งมาถึงเมืองหลินจือเมื่อวานนี้”

“มิน่าคุณชายจึงไม่รู้ เงินหนี้เป็นยอดฝีมือผู้โด่งดังของพวกเราชาวเมือง
หลินจือ ผู้ที่เขาสังหารคือคนเฝ้าประตูจวนอัครเสนาบดีฝ่ายขวา มีนิสัยเกะกะ
ระราน วางอำนาจบาตรใหญ่ กระทำเรื่องผิดคุณธรรมสารพัด คนดีฆ่าคนชั่ว
นายของคนชั่วจึงประหารคนดี เช่นนี้คนดีจึงกลับกลายเป็นอาชญากร” ชาวสวน
ซราถอนใจ ก่อนยื่นเข้าผุดกายลุกขึ้นยืน “เพ็งจะสงบสุขได้เพียงไม่กี่ปี กลับ
จะเกิดเหตุวุ่นวายขึ้นอีกแล้ว เวรกรรมแท้ๆ!” ชาวสวนซรามองดวงอาทิตย์บน
ท้องฟ้า ไค้งเอวแบกหาบซึ่งบรรจุแดงอยู่เต็มขึ้นบ่า แล้วเดินโซซอกออกจากแผง
ขายน้ำผักไป

เงินหนี้ ผู้ร้ายฆ่าคนซึ่งได้ใจจากเหล่าชาวบ้าน คำนึงคิดจะอาศัยบุคคล
เช่นนี้ตั้งตระกูลเงินลงจากตำแหน่ง เกรงจะมียายตายเพียงนั้นกระมัง!

ข้านี้จ้งน้อยยังใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง ลูกขึ้นกำลังจะเดินจากไป กลับเห็น
ตาเฒ่าขายน้ำผักแอบปาดน้ำตา

“ท่านปู่ฯ ท่านเป็นอะไรหรือ” เด็กหญิงตัวน้อยซึ่งนั่งเล่นดินโคลนอยู่
บนพื้นตึ๊งรังเลื้อยของตาเฒ่าขายน้ำผัก ใช้มือน้อยๆ ซึ่งเปรอะเปื้อนดินเซ็ด
หยาดน้ำตาบนใบหน้าของชายชราไม่หยุด เซ็ดไปเซ็ดมา ก็ปล้นเบะปากร้องให้
จ้ำจี้มาเสียเอง

“ยายหนูเอ๋ย ร้องเถิด! อาเงินของเจ้ากำลังจะตายแล้ว ปู่จะพาเจ้าไป
ค่านับเขาที่หน้าประตูคุก” ตาเฒ่าขายน้ำผักปาดน้ำตา จับจุกหลานสาวตัวน้อย
ซึ่งร้องไห้สะอึกสะอื้นมิหยุด เดินจากไปโดยทิ้งแผงขายน้ำผักไว้เช่นนั้น

“ตาเฒ่าน้ำผัก อย่าเพิ่งไป! แล้วข้าจะจ่ายเงินแก่ผู้ใดเล่า!” ข้าชะเง้อคอ
ร้องตะโกน เหล่าจอมยุทธ์พเนจรซึ่งนั่งพักผ่อนอยู่ข้างๆ มองข้าคราหนึ่ง ก่อน
ส่งสามเปล่าใบหนึ่งมาที่ข้างมือข้า

“นี่ คนต่างถิ่น วางไว้ตรงนี้!”

“อ้อ” ข้าหยิบเงินออกจากอกเสื้อวางลงในชามเปล่าอย่างเชื่องช้า “พี่ชายทั้งหลาย ท่านคิดว่าตาน้ำนี้ผิดหรือให้เพราะเหตุใดหรือ แล้วคนในจวนอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายกลายเป็นญาติของพวกเขาได้อย่างไร”

“คนต่างถิ่น เห็นเด็กหญิงกันแดงคนนั้นแล้วหรือไม่ เป็นเงินหนี้ห้อยศีรษะลงในบ่อน้ำช่วยออกมา สามปีก่อน พวกเราชาวฉีรบกับชาวอู่ที่อายหลังคนกว่าหนึ่งแสนห้าหมื่นชีวิตมิได้กลับมา ทว่าเงินหนี้เพียงคนเดียว กลับแบกศีรษะของเหล่าพี่น้องได้บังคับบัญชาจำนวนสิบเอ็ดคนกลับมาด้วย สามคนในนั้นคือคนในครอบครัวตาน้ำผิด ญาติหรือ หากนี้มิใช่ญาติ แล้วสิ่งที่เรียกว่าญาติคืออันใดเล่า?” จอมยุทธ์พเนจรผู้มีรอยแผลเป็นเต็มหน้ายิ่งกล่าวยิ่งอารมณ์รุนแรง ที่สุดก็ตบโต๊ะพล้นลุกขึ้นยืน “ดื่มน้ำผักอะไรอยู่เล่า ตามเข้าไปดื่มสุรากันเสียให้หมด! มารตามันเฮ้ย!”

“ท่านป้า เก็บเงิน!” เหล่าจอมยุทธ์พเนจรโยนเงินลงในชามเปล่า ก่อนโหวกเหวกโวยวายแบกดาบเดินจากไป

หญิงชราโปกผ้าเก่าขาดบนศีรษะผู้หนึ่งลุกขึ้นจากด้านหลังถึงหมักสีดาสองพันตัวคน นางปัดเศษดินบนร่าง ก่อนเดินคลำทางตรงมายังข้างกายข้า

นางเป็นสตรีตาบอดหรือ ข้าวางสามสี่เงินลงบนมือของนาง ทั้งใช้มือโปกไปมาตรงหน้าดวงตาขุนชาวเลือนลอยคุ่นั้น

หญิงชรารับสามไปด้วยรอยยิ้ม ขณะที่อีกมือหนึ่งคว้าจับข้อมือของข้า “ขอบคุณแม่นาง ดวงตาข้าผ่านการร้องไห้จนเสียหาย แต่ยังคงมองเห็นนางอยู่บ้าง”

“ขอโทษด้วย! ข้าเข้าใจว่าท่าน...” ข้ามองดวงตาไร้แววชีวิตของหญิงชราอย่างกระอักกระอ่วน ในใจเกิดความรู้สึกละอายขึ้นโดยพลัน

สงครามที่อายหลัง อุ่หวางสังหารศัตรูเรือนแสนจนราบคาบ ข้าในเวลานั้นนั่งอยู่ในห้องหนังสือของอู่เฟิง ในใจเพียงรู้สึกชื่นชมความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของฟูไซเจ้าผู้ครองแคว้นอู่ กลับมิได้ยินเสียงว่าให้ตลอดราตรีของมารดาชราผู้อยู่เบื้องหลังทหารแคว้นฉีจำนวนเรือนแสน บัดนี้... เวลาสามปีผันผ่าน ยาม

เมื่อข้ายืนอยู่บนแผ่นดินแคว้นฉี และได้ยินคำว่า ‘อ้ายหลิง’ อีกครั้ง ในใจกลับรู้สึกหุดหือเหลือจะกล่าว

“ท่านป้า ท่านดูผิดแล้ว ข้ามิใช่สตรี” ข้าหยิบถุงเงินออกจากอกเสื้อ เทเงินเม็ดซึ่งเหลืออยู่ลืบลกว่าก้อนลงในชามของหญิงชราจนหมด “ไปหาหมอตรวจดูดวงตาของท่านเสียหน่อยเถิด อาจยังรักษาให้หายได้”

“ข้ารับเงินของแม่นางมิได้ ตาเปล่ากลับมาจะถูกเอ็ดเออา” หญิงชราลนลานรีบยื่นชามคืนมาให้ข้า

“หากตาเปล่าถาม ท่านก็บอกว่ามีคนชื่อน้ำผักก้างหนึ่ง แต่ลืมแบกกลับไป” ข้าวางชามใส่เงินลงบนโต๊ะ แล้ววิ่งออกจากแผงขายน้ำผักอย่างรวดเร็วยาวถลาบิน

ยามเดินเล่นอยู่ในตลาดถึงหยวนอันคึกคัก ข้าหมดความสนใจเลือกดูเลือกหาสินค้าเสียสิ้น หลังจากเดินเตร่ตามกระแสนอนอย่างไร้จุดหมายได้รอบหนึ่ง ก็กลับมายังสถานที่ซึ่งแยกทางกับซือเอ๋อร์และอู่เสี่ยวอีกครั้ง เวลานั้นซือเอ๋อร์ยังไม่กลับมา ทว่าอู่เสี่ยวกลับมารออยู่ที่นี้ตั้งนานแล้ว

“อาสือๆ ทางนี้” เมื่อมองเห็นข้า อู่เสี่ยวก็โบกมือให้อย่างตลกดีใจ

“ไปเล่นอะไรมา เหงื่อท่วมใบหน้าถึงเพียงนี้” ไม่รู้ว่าเมื่อครู่อู่เสี่ยวทำอะไรใด เวลานั้นจึงมีเหงื่อออกโชกกาย ใบหน้าคมคายแดงก่ำ

เห็นข้าดึงผ้าเช็ดหน้าออกจากแขนเสื้อ อู่เสี่ยวก็ยื่นศีรษะเข้ามาอย่างเป็นธรรมชาติ “ข้าประลองกำลังกับผู้อื่น ชนะได้ข้าวฟางหนึ่งถุง กริชหนึ่งเล่ม ยังมีสตรีอีกผู้หนึ่ง”

สตรี? ข้าเอนศีรษะเล็กน้อย พบว่าในมืออู่เสี่ยวมีเชือกป่านเส้นหนึ่งปลายอีกด้านของเชือกผูกสตรีเปลือยอกปล่อยผมสยายผู้หนึ่ง “เจ้าไปจับสตรีผู้นี้มาจากที่ใด ยังมีริบปล่อยนางไปอีก!” ข้าแย่งเชือกป่านในมือของอู่เสี่ยว พลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“เป็นของคนผู้นั้น เขาแข่งโยนหินแพ้ข้า จึงมอบสตรีของตนให้ข้า” อู่เสี่ยวยื่นมือขึ้นไป ข้าเห็นเพียงบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งกำลังก้มหน้าเดินตามพวกเรา

อยู่ไม่ไกลไม่ไกล

“ยังมีรีบคืนคนไปอีกรึ เจ้าจะนำสตรีผู้นั้นไปทำอะไร อายุของนางมากพอจะเป็นมารดาของเจ้าได้แล้ว”

“ขายนางนะสิ! เจ้าบอกว่า ในเมืองหลินจือขายได้ทุกสิ่งมิใช่หรือ” อุ๋เสี่ยยื่นมือผลักสตรีผู้นั้นเข้ามาตรงหน้าข้า

“เหลวไหล!” ข้าคล้ายเชือกป่านซึ่งผูกอยู่บนข้อมือของสตรีผู้นั้น ก่อนใช้ภาษาฉีเอ่ยกับนาง “รีบกลับไปหาบุรุษของเจ้าเถิด เจ้าเป็นอิสระแล้ว!”

สตรีผู้นั้นมองหน้าข้า ทั้งมองไปยังอุ๋เสี่ย สีหน้ามีนงเป็นอย่งยิ่ง
อุ๋เสี่ยเดินเข้ามา กล่าวจ้อกแจ้กกับสตรีผู้นั้นครู่หนึ่ง ที่สุดนางก็คุกเข่า
โขกศีรษะค้ำัน ก่อนวิ่งกลับไปยังข้างกายบุรุษของตน

“เมื่อครู่เจ้าเอ่ยภาษาใด” ข้ามองอุ๋เสี่ยด้วยความประหลาดใจยิ่งนัก

“ไม่รู้ ภาษาที่พวกเขากล่าว ข้าฟังเข้าใจ และพอพูดได้บ้าง” อุ๋เสี่ยโยนเชือกป่านลงพื้น รั้งมือของข้าพลางเอ่ย “อาสี่อ ตอนที่พวกเราไปโรงดาบกันเถิด! อ้อ ไม่ ไปกินข้าวก่อนดีกว่า!”

ข้าเงยหน้ามองพิจารณาเส้นผมหยักศกน้อยๆ และสันจมูกสูงโด่งของอุ๋เสี่ย พลันพบว่าตนเองอาจกระทำผิดพลาดไปเสียแล้ว ปีนั่นอุ๋เสี่ยถูกคนจับได้ที่เขาเหิงซานในเขตแดนจิ้น ด้วยเหตุนี้ ข้ายอมเข้าใจว่าบิดามารดาของเขาเป็นชาวจีน ทว่าข้าลืมนึกไป แต่เดิมทิศเหนือและทิศตะวันออกของภูเขาเหิงซานเป็นดินแดนของชาวเซียนหยูและชาวตี๋ บัดนี้เมื่อตรองดู เขาก็อาจเป็นเชื้อสายของชนเผ่าทางตอนเหนือ

“อาสี่อ เจ้าเป็นอะไรไป” อุ๋เสี่ยโบกมือไปมาตรงหน้าข้า

“ไม่มีอะไร พวกเราไปกันเถิด! ข้าใช้เงินไปหมดแล้ว พวกเราเรียกชื่อเอ๋อร์มา แลกข้าวฟ่างถุงนี้ของเจ้า จากนั้นก็ไปกินมื้อกลางวันให้เต็มที!”

นี่เป็นห้องซังแห่งหนึ่งซึ่งร้อนขึ้นอบอ้าว กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง แผลงสาบลีดามะเมื่อมคลานเต็มหลังคา กลุ่มหนูชุดรู้อยู่ที่มุมผนังอย่างกำเริบเลิບสาน

ข้ามัทนระวังทำให้พวกมันตกใจ หนูขนาดใหญ่มหึมาสองตัวแยกเขี้ยว
แหลมกระโดดขึ้นมานบนไหล่ของข้า

คุกขังลี้มของเมืองหลินจือ คุมขังนักโทษความผิดร้ายแรงของแคว้นฉี
ที่นี่มืดมิดไร้แสงตะวัน มีทางเข้าทว่าไร้ทางออก ทุกสิ่งในสถานที่แห่งนี้เป็นดัง
ฝันร้าย

ข้านั่งกอดเข่าอยู่บนพื้นคุกซึ่งเต็มไปด้วยขี้หนู จับจ้องเงินหนี่ผู้อยู่ตรง
หน้าตาไม่กะพริบ

ชมอุ้งเสียดประลองดาบอยู่ในโรงดาบพร้อมกับซือเอ๋อร์ เป็นเหตุการณ์ซึ่ง
เกิดขึ้นเมื่อสิบวันก่อน ยามเมื่อปราบม็อบร้องชมเชยวิชาดาบอันยอดเยี่ยมของ
อุ้งเสียด ข้าไม่เคยคิดแม้สักนิด ว่าอีกสิบวันให้หลัง ตนเองจะมานั่งฟังเสียงหนู
ลับฟัน ดูแมลงสาบบินร่อนอยู่ในห้องซึ่งเดียวกับเงินหนี่ผู้ร้ายฆ่าคนเช่นนี้

ทุกสิ่งเหล่านี้ต่างเริ่มต้นขึ้นในวันล่องเรือกลางแม่น้ำจือ...

วันนั้นท้องฟ้าสว่างสดใสยิ่งนัก จางเม้งถานเตรียมเรือเล็กลำหนึ่งสำหรับ
ล่องแม่น้ำจือนอกเมืองให้พวกเรา บนเรือตระเตรียมทั้งคันเบ็ด ตะขอ อาหาร
ปลา และแหดักปลาอย่างครบพร้อม เขาใส่ใจกระทั่งช่วยจัดเตรียมถ่านและ
เครื่องปรุงสำหรับใช้ย่างปลา ซือเอ๋อร์กับอุ้งเสียดถูกการกระทำอันเป็นมิตรของ
เขาซื้อใจ แต่ละคนต่างเรียกเขาว่า ‘คุณชายจาง’ อย่างสนิทสนมคุ้นเคยเป็น
ที่สุด ทว่าใจของข้ารู้ดี ความเอาใจใส่ของจางเม้งถานมีจุดประสงค์อื่น ทางหนึ่ง
เขาต้องการกำจัด ‘สายลับแคว้นฉิน’ เช่นข้า อีกทางหนึ่งกลับต้องดูแลข้าตาม
คำสั่งของอุ้งชีว ด้วยเหตุนี้ เขาจึงทำได้เพียงพยายามทุกวิถีทางให้ข้าเที่ยวเล่น
อย่างเพลิดเพลินใจ ออกห่างจากถูกระในแคว้นฉี

วันนั้นข้านอนอยู่บนเรือลำเล็ก มองท้องฟ้าสีคราม รับสายลมโชยอ่อน
อารมณ์ดีก็ลุกขึ้นมาทอดแหสักคราสองครา เมื่อเหนี่ยวล้าก็ยกสองมือรอง
ศีรษะนอนหลับอยู่ท่ามกลางแสงกระทบคลื่นระยิบระยับ นับว่าสบายอก
สบายใจยิ่งนัก น่าเสียดาย ช่วงเวลาพักผ่อนคลาญอันงดงามเช่นนี้ ที่สุดกลับจบ
ลงท่ามกลางเสียงร่ำไห้ของสตรีผู้หนึ่ง

ยามเมื่อข้าได้พบอาซู นางซ่อนกายอยู่กลางกอดันกริมแม่น้ำจื่อ นิ่ง ร้องไห้สะอึกสะอื้น อู่เสียผู้มิหุติเลศได้ยินเสียงของนางก่อน จึงท้วงตะขอ ตกปลาเกี่ยวนางออกมาจากกอดันกก

อาซูเป็นหญิงสาวยากจนผู้มีหน้าตาธรรมดา รูปร่างผอมแห้ง อายุยี่สิบ กว่าปี ทว่ายังคงอาศัยอยู่กับบิดาผู้ป่วยไข้ในบ้านผู้พึ่งหลังหนึ่งริมแม่น้ำจื่อ นาง เล่าว่าเหตุที่นางรำไห้ในวันนี้ เพราะบิดาซึ่งป่วยหนักของนางร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวดทุกคำคำขึ้น เห็นทีจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว อาซูกล่าวอย่างจริงจังน่าเชื่อถือ กระทั่งชื่อเอ๋อร์นั่งปาดน้ำตาตามอยู่หลายครา

ตามหลักแล้วการเดินทางของอู่ชู่วี่ในคราวนี้เป็นความลับ ข้ามิควรข้องเกี่ยวกับชาวฉินมากนัก ทว่าเมื่อเป็นหมอกก็มีอาจไม่ช่วยเหลือผู้เดือดร้อน ที่สุด ด้วยคำขอร้องอย่างทุกซอกซี้ดของชื่อเอ๋อร์ ข้าจึงตามอาซูกลับไปบ้าน

บ้านของอาซูเป็นกระท่อมผู้พึ่งหลังหนึ่ง ญ่้าคาบนหลังคาถูกลมพัด หลุดไปเกือบครึ่ง ประตูซึ่งทำจากไม้ขึ้นราสีเทาเป็นต่างดวงจากอากาศชื้น ของดินแดนฉี อาซูพาข้าไปที่หน้าเตียงคนป่วย บุรุษอายุประมาณสี่สิบห้าสิบปี ผู้หนึ่งนอนอยู่บนเตียงไม้ซึ่งส่งเสียงลั่นเปรี๊ยะๆ เมื่อสัมผัสโดน ใบหน้าของเขา บวมเสียจนมองรูปลักษณ์ไม่ออก ขอนี้วมือและนิ้วเท้าบวมแดง เพียงข้าสัมผัสเบาๆ เขาก็ร้องคร่ำครวญเสียงแหลม

นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพบโรคปวดในคนซึ่งมีฐานะยากจนชั้นแค้นเช่นนี้

โรคปวดเป็นอาการซึ่งหมอเงินเรียกอย่างติดตลกว่า ‘โรคชนชั้นสูง’ ผู้ มีรูปร่างอ้วน ชอบกินเนื้อ ชอบดื่มสุรา ไม่ทำงานหนัก เมื่อป่วยเป็นโรค เริ่ม จากขอนี้วเท้าบวมแดง คืบคลานกระทั่งเจ็บปวดทั่วทั้งร่างในที่สุด มีอาจยืน มีอาจเดิน กลืนอาหารไม่ลง ราตรีมีอาจนิทรา กระทั่งสิ้นใจไป

บุรุษตรงหน้าสูญเสียความสามารถในการเดินไปแล้ว เขาร้องไห้ คร่ำครวญอย่างเจ็บปวด ร้องขอให้อาซูมอบสุราแก่เขาอีกกาหนึ่งเพื่อระงับปวด

ข้าสอบถามอาซู ยามปกติบิดาของนางนิยมกินสิ่งใด ดื่มน้ำอะไร อาซูกล่าว ว่า บิดาของนางเคยเป็นพ่อครัวในจวนค่านจื่อ อัครเสนาบดีฝ่ายขวา ทำอาหาร

ชนิดใด ก็กินสิ่งนั้น

เป็นข้าคิดมากเกินไป ที่แท้ก็เป็นเพียงพ่อครัวตะกละผู้หนึ่ง

หลังกำจัดความหวาดระแวงทิ้งไป ข้าเขียนยาตำรับหนึ่ง ทั้งกำชับอาชู่อย่างเข้มงวด ว่าชีวิตนี้บิดาของนางมีอาจเต็มสุราอีกแม้สักหยด หาไม่แล้ว มิพ้นครึ่งเดือน แม่เป็นเซียนลงมาจากสวรรค์ก็มีอาจช่วยชีวิตเขาได้ อาชู่รับคำอย่างดี ที่สุดนางยังคุกเข่าคำนับมียอมลุกขึ้นอยู่เป็นนาน

หญิงสาวรูปร่างผอมแห้ง ใบหน้าซีดเซียวผู้นี้บอกว่า นางอยากเรียนวิชาการแพทย์จากข้า แม้ได้ศึกษาเพียงวิธีการรักษาโรคปวดก็ตาม

ข้ามีอาจปฏิเสธนาง ข้าผู้ซึ่งคุกเข่ารำไห้อย่างเศร้าโศกอยู่ข้างกายท่านแม่ในความทรงจำ มิอนุญาตให้ข้าปฏิเสธนาง

หลังจากนั้น ยามเช้าตรู่ของทุกวัน ข้าจะพายเรือลำเล็กไปเยี่ยมเยียนบิดาของอาชู่ที่กระท่อมผู้พึงริมแม่น้ำจื่อ จากนั้นจึงพาอาชู่ไปตามहार่องรอยของต้นพระจันทร์ครึ่งซีก²⁶⁴ หญ้าหมาย²⁶⁵ เจียงหลี่ และหญ้าเซอเฉียน²⁶⁶ ตามทุ่งหญ้าป่าเขา ข้าบอกเล่าทุกสิ่งที่ข้ารู้เกี่ยวกับโรคปวดแก่นางจนหมดสิ้น

การไปมหาสู่ในหลายวันที่ผ่านมา ทำให้ข้ารู้สึกชื่นชอบหญิงสาวซึ่งขยันขันแข็งผู้นี้มากขึ้นเรื่อยๆ ข้าสอนให้นางรู้จักลักษณะพิเศษและวิธีการใช้พืชสมุนไพรซึ่งพบเห็นได้บ่อยมากมาย ด้วยหวังว่าหลังจากที่ตนไปจากแคว้นฉี นางจะสามารถกลายเป็นหมอ ผู้รักษาโรคให้แก่ชาวบ้านที่ยากไร้เช่นเดียวกับนาง มีทุนเก็บสะสมเสบียงอาหาร เลี้ยงดูบิดาของนางต่อไป

ทว่าในวันที่สองหลังจากบิดาของอาชู่สามารถลุกเดินได้ ข้าก็ไม่ได้รับข่าวคราวเกี่ยวกับนางอีก ราวกับนางเป็นคว้นกลุ่มหนึ่งซึ่งสูญสลายไป ณ

²⁶⁴ เรียกอีกชื่อว่า บานเบียนเหลียน เป็นพืชสมุนไพรจีน ชื่อวิทยาศาสตร์ *Lobelia chinensis* Lour. ใช้เป็นยาขับพิษร้อน ถอนพิษไข้

²⁶⁵ พืชสมุนไพรจีน ชื่อวิทยาศาสตร์ *Ixeris polyccephala* Cass. มีฤทธิ์ระบายความร้อน ขับพิษ ขับหนอง

²⁶⁶ พืชสมุนไพรจีน มีสรรพคุณขับน้ำ ระบายร้อน บำรุงดวงตา ขับเสมหะ

ริมฝั่งแม่น้ำจื่อ ในกระท่อมผู้ฟังร้างไร้ผู้คน หากไม่มีกากยาซึ่งเททิ้งอยู่ที่นอกประตู ข้าก็เกือบจะเข้าใจว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้เป็นเพียงความฝันตื่นหนึ่งของตนเองเท่านั้น

“แม่นาง ขำรู้จักเจ้าหรือไม่” เสียงอันแหบแห้งทุ้มต่ำของเงินหนี่ผู้นั่งอยู่ตรงหน้า ทำให้ความทรงจำของข้าสะดุดลง

เงินหนี่เป็นยอดฝีมือที่เป็นที่รู้จักในเมืองหลินจื่อ เป็นนักโทษฆ่าคน ผู้ที่ระชะจะตกถึงพื้นในเวลาตะวันตกจรของวันพรุ่ง ค่านจื่อคิดจะใช้เขา ดึงเงินเหิงลงจากตำแหน่ง และเพื่อปกป้องทุกชีวิตในตระกูลเงิน เหนิงจึงตัดสินใจทอดทิ้งเขาด้วยความเด็ดเดี่ยว

ข้ามองบุตรซึ่งมีคราบเลือดเปรอะเต็มใบหน้า เส้นผมหนวดเครา เลอะเทอะไปด้วยสิ่งสกปรก ก่อนส่ายหน้าเบาๆ “ข้าไม่รู้จักท่าน ทว่าพี่ชายของข้ารู้จักท่าน”

“พี่ชายของเจ้า?”

“สามปีก่อน ท่านแบกศีรษะของเขากลับมาจากอ้ายหลิง” ข้าลุกขึ้นยกถังลงยาซึ่งบรรจุน้ำขาวไปตรงหน้าเงินหนี่ “ท่านผู้กล้ากำลังจะไปพบท่านพี่ของข้าแล้ว สละผมเสียหน่อยเถิด วันพรุ่งข้าจะนำศีรษะของท่านไปพบพวกเขาที่นอกเมือง”

ตาเม่าน้ำผักบอกข้าว่า ลิบเอ็ดศีรษะซึ่งเงินหนี่แบกกลับมาจากอ้ายหลิง เมื่อปีนั้นต่างถูกฝังอยู่ข้างแม่น้ำสือทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองหลินจื่อ เจ้าของศีรษะเหล่านั้นต่างเป็นสหายร่วมเป็นร่วมตายกับเงินหนี่ในสนามรบ ข้าคิดว่าเงินหนี่อาจจะอยากถูกฝังอยู่ที่เดียวกับพวกเขา

เงินหนี่ไม่ได้กล่าวสิ่งใด เพียงจุ่มผมลงในน้ำขาวอย่างเงียบงัน

ข้ารู้ว่าก้าวแรกซึ่งตนเองต้องการเดินในวันนี้ได้ถูกก้าวออกไปแล้ว

“ให้ข้าทำเถิด!” ข้าม้วนแขนเสื้อของตนขึ้นสูง ช่วยขยี้สิ่งสกปรกบนเส้นผมของเงินหนี่ออกอย่างระมัดระวัง “ข้าไล่ผู้คุมออกไปแล้ว ในกล่องยังมีสุราและอาหาร อีกประเดี๋ยวท่านผู้กล้าสามารถกินได้”

“ข้ามิต้องการสุราอาหารใด!” เงินหนี้ผู้เงียบงันเงยหน้าขึ้นคว้าข้อมือของข้ากะทันหัน พลละกำลังรุนแรงราวกับต้องการบีบกระดูกมือของข้าจนหัก

“เจ้าเป็นน้องสาวของผู้ใด” เขาถาม

“เจ็บ!” ข้าร้องอย่างตระหนก เอย่น้ำเสียงร่อนรน “ชุยเหลียวเป็นพี่ชายของข้า เมื่ออายุได้เก้าปี ข้าถูกขายไปเป็นนางระบำในหอเรจรมย์”

“เจ้าคือน้องสาวคนเล็กของชุยเหลียวที่ถูกขายให้แก่หอเรจรมย์หรือ” เงินหนี้ตะลึงงัน คลายมือออกทันที “น้องสาว ขอโทษด้วย สุราอาหารนี้ข้ามิอาจกินได้”

ข้าหัวเราะเสียงขึ้น ดึงมือกลับ เบี่ยงร่างออก พลังกระชับเสื้อคลุมผ้าโปร่งซึ่งเลื่อนหลุด “ท่านผู้กล้ารังเกียจที่ข้าต้อยต่ำ เห็นของที่ข้านำมาไม่สะอาด เช่นเดียวกับตัวข้าผู้นี้หรือ”

“ไม่! ไม่ใช่!” เงินหนี้กำหมัดแน่น ดวงตาวาวโรจน์ ริมฝีปากซึ่งแห้งแตกของเขาค่อยๆ หุบๆ อยู่สองครา ที่สุดเขาเพียงจุ่มเส้นผมลงในถังน้ำอีกครั้งอย่างเงียบงัน “คนใกล้ตายเช่นข้า ขอขอบคุณที่เมตตาเมตตา”

เงินหนี้ผู้อยู่ตรงหน้าเหมือนเช่นในความคิดของข้ามิผิดเพี้ยน เขาเงิงขริม มีสันหัดการเอ่ยวาจา เขามีมือเท้าที่ว่องไวคล่องแคล่ว กลับมีปากอันโง่เขลา ภายใต้ใบหน้าราวรูปสลักของเขา เก็บซ่อนจิตใจอันอบอุ่นและรักพวกพ้องไว้อย่างมิดชิด

ข้าวางมือลงบนศีรษะของชายหนุ่มอย่างแผ่วเบา “เหตุใดท่านจึงไม่หนีศีรษะของท่านมิควรตกลงบนดินโคลนเน่าเหม็นนอกประตูตะวันตก ศีรษะของท่านควรตกลงบนสนามรบเช่นเดียวกับท่านพี่” ข้าวก้น้ำชาขาวซึ่งเปลี่ยนสีไปเสียนานแล้วตกลงบนเส้นผมของเขาทีละน้อย หลายวันนี้ ยิ่งข้ารู้จักเขามากขึ้นก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาคนเช่นเขามิควรสิ้นใจในลานประหารอันสกปรกโสมม

“ข้ามิอาจหนี ข้ามิอาจทำให้รากฐานกว่าร้อยปีของสกุลเงินหลายลงด้วยมือของข้า”

“เรื่องของชนชั้นสูง ข้าไม่เข้าใจ... ข้าเพียงรู้สึกว่าคุณควรตายอย่าง

สมกับที่เป็นตัวท่าน” ข้าถอนใจเบาๆ ก่อนเอ่ยพึมพำ

เงินหนี้เงยศีรษะขึ้นจากถ้ำน้ำ น้ำสีน้ำตาลเข้มไหลจากเส้นผมของเขา หยดลงมิขาดสาย ไหลผ่านหน้าผากซึ่งมีคราบเลือดประอะเป็นอัน ไหลผ่านรอยแสบในใบหน้า ลงสู่ริมปากของเขา

ข้าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำสกปรกที่ริมปากหนา

“เจ้ามีนามว่าอย่างไร” เงินหนี้มองมายังข้า ขนตาซึ่งชุ่มน้ำสั่นไหวน้อยๆ

“ตูว์ นางระบำบนถนนยงเหมินต่างมีนามเป็นพันธมิตรไม้ดอกไม้” ข้าบิดผ้าเช็ดหน้าแล้ววางลงข้างมือเขา “เช็ดเสียหน่อยเถิด น้ำนี้สกปรกเสียแล้ว ข้าจะไปขอร้องพวกเขา ดูว่าจะสามารถเปลี่ยนถังใหม่ได้หรือไม่”

“เจ้ามอบเงินให้แก่ผู้คุมเป็นจำนวนเท่าใด”

“ข้าอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาสามวัน” ข้าก้มหน้ามิสบตาเงินหนี้ขณะลุกขึ้นยืน

“มิต้องไปแล้ว!” เงินหนี้ผุดกายลุกขึ้น “ขอโทษด้วย ตูว์ หากข้าพบเจ้าเร็วกว่านี้สักหน่อย จะต้องไถตัวเจ้าออกจากหอเจริญรมย์อย่างแน่นอน แต่บัดนี้ ชีวิตของข้ามิใช่ของตนเองอีกแล้ว วันพรุ่งเจ้านำศีรษะของข้าไปหาซื้อจ้อเงินผานที่จวนอัครเสนาบดีฝ่ายซ้าย เขาจะช่วยไถตัวเจ้า”

“ไถตัว? ไถตัวแล้วจะไปที่ได้เล่า” ข้าหยิบสุราจิววันกาหนึ่งออกจากห่อผ้าของตนเองส่งให้เงินหนี้ “ดื่มสักอีกเถิด วันพรุ่งที่ลานประหารคนมากนักเกรงว่าจะไม่มีโอกาสดื่มสุราจำลาท่านแม่สักจอก”

“อ้อ” เงินหนี้รับกาสุรา ชะงักงันเล็กน้อย ก่อนเงยหน้าดื่มอย่างหนักหน่วง

ข้ามองน้ำสุราซึ่งไหลรินออกจากมุมปากของเขา พลังลอบร้องประโยคหนึ่งในใจอย่างเงียบงัน

เงินหนี้ ขอภัยท่านแล้ว

หลังจากดื่มสุราจิววันกันนั้น เงินนั้นก็หมดสติไปอย่างรวดเร็ว

อาศัยความมิดยามราตรี ซ้ำลอบออกจากคุกซังลิมอย่างเงียบเงียบ เรื่องซึ่งจางเม้งถานมอบหมายให้ซำสำเร็จเรียบร้อย ต่อจากนั้นก็เป็นที่หน้าของเขาแล้ว

กลางดึกเงินหนี่จะญคนพาออกจากคุกอย่างลับๆ และจะมีคนส่งสารแก้ค่านจื่ออัครเสนาบดีฝ่ายขวา บอกเขาว่าเงินผานซื่อจื่อสกุลเงินวางแผนก่อความวุ่นวาย เสี่ยงอันตรายช่วยเงินหนี่สหายสนิหออกจากคุก

หากเหตุการณ์ไม่ผิดไปจากที่พวกเราคาด การต่อสู่ระหว่างอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายกับขวาของแคว้นฉีจะไม่สิ้นสุดลงในวันพรุ่งนี้ กลับจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เช่นนี้... พวกเราก็คงจะสามารถช่วยให้ผู้นั้นมีชีวิตอยู่ในการค้นหาฟานจื่อเชอที่หายตัวไป ฟานจื่อเชอผู้นาสกุลฟานผู้ถูกฆ่าช่วยชีวิตและปล่อยตัวไปโดยมิได้ตั้งใจคนนั้น

วันที่สามหลังจากเงินหนี่ถูกช่วยออกไป ชำนั่งอยู่ในเรือนหลังเล็กริมแม่น้ำจื่อ กอดไหสุรา ดื่มสุราต่อเนื่องถ้วยแล้วถ้วยเล่า

“อาซู ชูฉีสกุลฟาน อาซู ชูฉีสกุลฟาน...”

สตรีพอมแห่ง ไบหน่าซิดเซียว บอบบางอ่อนหวานซึ่งอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำจื่อผู้นั้น ทำให้ซำช่วยรักษาฟานจื่อเชอผู้มีความแค้นลึกกล้ากระทั่งมีาจอยู่ร่วมแผ่นฟ้าเดียวกันกับสกุลจ้าวอย่างเต็มอกเต็มใจ นางใช้เวลาสี่วันหลอกเอาความไวใจและเวทนาสงสารจากซำ ที่สุดท้ายหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยพร้อมความชมชอบซึ่งซำมีต่อนาง

หลังอาซูหายตัวไป ซำบอกเรื่องที่ได้พบเจอนางแก่จางเม้งถาน เขาซักถามทุกสิ่งซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ซำพบอาซูอย่างละเอียด ยามเมื่อซำบอกเขา ว่ามือซ้ายของบิดาของอาซูมีนิ้วก้อยมากกว่าคนทั่วไปหนึ่งนิ้ว กลางดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขาปรากฏเปลืองโหล่ลูกโซติช่วง มือขวาของเขากำแน่นราวกับจะควงเข้าใส่ไบหน่าของซำในช่วงขณะถัดไป เวลานั้น แม้เขาจะยังมิได้เอ่ยนามฟานจื่อเชอออกมา ซำก็คาดเดาได้แล้วว่าตนเองกระทำสิ่งอันเป็นความผิดพลาด

ร้ายแรงเพียงใด

เพิ่งมาถึงเมืองหลินจื่อได้มีฝนสลับวัน ข้าก็พุ่มเทกายใจช่วยเหลือศัตรู เป็นการใหญ่ การตระหนักรู้นี้ทำให้ข้าเศร้าเสียใจ และยังทำให้ข้าหวาดกลัว ผู้ซึ่งวางแผนนี้ นางเข้าใจข้าเป็นอย่างดี รู้ว่าข้าเชี่ยวชาญวิชาการแพทย์ รู้ว่าข้าจะไปลองเรือในแม่น้ำจื่อ นางเข้าใจกระทั่งนิสัยไม่ทอดทิ้งคนตกทุกข์ได้ยากของข้า ขณะที่ข้ากลับมึฐ์สิ่งใดเกี่ยวกับนางแม่เพียงน้อย

เพื่อชดเชยความผิด ข้าเสนอความเห็นให้จางเมิ่งถานส่งคนปลอมเป็นเงินหนี่ผู้ถูกสกุลเงินช่วยออกจากคุก เงินหนี่เป็นนักโทษที่ถูกฉีโหวตัดสินโทษประหาร หากมีคนฝ่าฝืนช่วยเขาออกมา จะมีโทษเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด เงินเหงิ่ไม่มีความแค่นใดกับข้า แต่ในเวลานี้ ข้าจำต้องจุดชนวนความวุ่นวายภายในอันรุนแรงยิ่งกว่าขึ้นในแคว้นนี้

เวลานั้น เมื่อฟังคำของข้าจบ จางเมิ่งถานทั้งพอใจและประหลาดใจ ที่สุดเขาเพียงยิ้มและกล่าว “ช่างเป็นแผนการร้ายที่ยอดเยี่ยมนัก” จากนั้นก็เตรียมการขึ้นตอนทั้งหมดตามแผนแล้วเสร็จในเวลาเพียงห้าวัน

ราชสำนักเกิดความโกลาหล เมืองหลินจื่อเกิดสถานการณ์ตึงเครียด คำนำจื่อกราบบังคมทูลฉีโหว ร้องขอให้ลงโทษสกุลเงินสถานหนัก โทษฐานวางแผนก่อความวุ่นวาย

ขณะที่เงินเหงิ่ร่วมมือกับตระกูลจื่อเหว่ย ยื่นฟ้องคำนำจื่อว่าทูลความเท็จ ใส่ความให้ร้ายสกุลเงิน จิตใจโหดเหี้ยมชั่วร้าย

คำนำจื่อยกกำลังทหารโอบล้อมจวนสกุลเงิน ฟ้องสกุลเงินหาหรือแผนการรับมือไม่หยุดพักตลอดราตรี

ทั้งหมดล้วนเป็นผลลัพธ์ที่ข้าต้องการ

“จงสิ่งอันถูกปลิดชีพแล้ว วันมะรืนนายท่านน่าจะกลับมา” จางเมิ่งถานถือถ้วยหูลงยาสีแดงนั่งอยู่ข้างกายข้า

“ท่านคิดว่าครานี้คำนำจื่อจะสามารถล้มเงินเหงิ่ได้หรือไม่”

ข้ายกไหรินสุราให้จางเมิ่งถานถ้วยหนึ่ง น้ำสุราล้นถ้วย หกรดชายเลื้อ

ของเขาไม่น้อย ทว่าเขากลับไม่โกรธเคือง เพียงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“เงินหนี้เป็นเพียงญาติห่างๆ ของเงินเหิง เขาสังหารคนที่กลางถนน ก็มีอาจลั่นคลอนรากฐานของสกุลเงินได้ ทว่าคราวนี้ หากค่านจ้ออัครเสนาบดี ฝ่ายขวาสามารถถัดเรื่องชื่อจ้อสกุลเงินอยู่เบื้องหลังการแหกคุกช่วยนักโทษ ไม่ปล่อย ก็อาจทำลายกำลังของสกุลเงินได้มากกว่าครึ่ง”

“เช่นนั้นเวลานี้เงินหนี้อยู่ที่ใด”

“ไม่รู้ได้ อาจเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดแล้วกระมัง!” จางเม้งถานจับสุราอีกหนึ่ง ก่อนหันหน้ามามองสำรวจข้ออย่างใช้ความคิด “ท่านหลอกให้เงินหนี้ดื่มสุรานั้นได้อย่างไร ข้าเคยไปมาหาสู่เขาอยู่สองสามครา เขาหาใช้คนลุ่มหลงในความงามของสตรี”

“เขาไม่ลุ่มหลงในสตรี ไยก่อนหน้านี้คุณชายจึงไม่บอก ทั้งยังอุตส่าห์ออกอุบายเตรียมเสื้อคลุมผ้าโปร่งอันย้วยวนใจตัวนั้นให้แก่ข้า” ข้าจุ่มถ้วยสุราของตนลงในไห ตักกลีฮิวาซุนขึ้นมาเต็มถ้วย ยืมพลางยกถ้วยแนบริมฝีปาก แล้วดื่มสุราเข้าไปอีกหนึ่ง

ใจของค่านจ้อคาดหวังว่าเงินหนี้จะหนีออกจากห้องซัง หรือสกุลเงินส่งคนมาแหกคุก ดังนั้นผู้รับผิดชอบเฝ้าดูเงินหนี้จึงมีเพียงผู้คุมชราอายุหกสิบกว่าปีสองคน ด้วยสติปัญญาและวิชาดาบของเงินหนี้ หากคิดอยากหนีออกจากคุก หนีออกจากแคว้นนี้ ก็ง่ายดายนราวพลิกฝ่ามือ ทว่าเขามีได้หนี เพราะเขารู้ว่าตนเองมีอาจหนีได้ ด้วยเหตุนี้ สำหรับพวกเรา การจัดการผู้คุมเป็นเรื่องง่าย แต่การจะพาเงินหนี้ผู้มีความวิชาดาบล้ำเลิศออกจากคุกนักโทษประหารได้เช่นไร นี่ต่างหากที่เป็นเรื่องยากอย่างแท้จริง ดังนั้นจางเม้งถานจึงให้ข้าใช้แผนการหลอกล่อ วางยาเขาในขณะที่เขามีทันได้เตรียมการรับมือ

จางเม้งถานดื่มสุราอีกอีกหนึ่งก่อนเอ่ยยิ้มๆ “ข้าคิดว่า เมื่อแม่นางสามารถหลอกล่อกระทั่งจิตใจของนายท่านของข้า การรับมือบุรุษซึ่งมีความคิดเรียบง่ายเช่นเงินหนี้นี้ย่อมมิต้องกล่าวถึง ความจริงก็พิสูจน์แล้วว่า แม่นางเป็นสตรีผู้มีฝีมือจริงดังคาด แฮ้อ... เสียดายก็เพียงชุดกระโปรงผ้าโปร่งทอจากไหม

ละเอียดยของข้าตัวนั้น! เพียงซื้อเส้นไหม ก็เสียทรัพย์ของโรงทอหงจื้อไปถึงหนึ่งร้อยตำลึงทอง สุดท้ายสวมเพียงครั้งเดียวก็ทำเสียด้ายหลุดลุ่ย ทั้งยังเลอะอุจจาระหนูเต็มไปหมด” จางเมิ่งถานมองข้าด้วยสีหน้าเสียดาย บัดนี้แม้ยามเอ่ยวาทะกับข้าจะยังมีใครเป็นมิตรเท่าไรนัก ทว่าระหว่างคิ้วตาก็ไม่มีความบีบคั้นกดดันเช่นคราแรกอีกแล้ว

“ผู้ดูแลโรงทอหงจื้อยังจะเสียดายกระโปรงชุดหนึ่งอีกหรือ อีกทั้ง... หากคุณชายสามารถใช้วิชาดาบปราบเงินหนี้ให้ราบคาบ เหตุใดจึงต้องให้สตรีบอบบางใช้วิธีการอันไม่ถูกทำนองคลองธรรมเช่นนั้น” การหลอกล่อใจของบุรุษเป็นหัวข้อหนึ่งซึ่งเหล่านักร้องรำแห่งเอกลักษณะนี้จำเป็นต้องศึกษา ยามนั้นโมโมผู้สอนเพียงกล่าวว่า สิ่งที่สตรีฉลาดปราดเปรื่องผู้หนึ่งต้องกระทำ ก็คืออ่านใจของบุรุษให้ออก อ่านให้ออกกว่าพวกเขาต้องการสิ่งใด ข้าสืบเรื่องราวในอดีตของเงินหนี้มามากมาย ลองทำความเข้าใจเขา ศึกษาเขาผ่านผู้หมดลมหายใจเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ ในคุุณักโทษประหารของเมืองหลินจื้อจึงปรากฏหญิงสาวนามตูว์วู นางงดงาม เคร่าโคก และเข้มแข็ง เป็นน้องสาวคนเล็กของสหายผู้ร่วมเป็นร่วมตายกับเขา เร่ร่อนตระการกำล่ำบากแต่ก็มีลืมนิยามมิตร มิทราบว่าเป็นโลกมีบุรุษกี่คนที่จะปฏิเสธสุราว่าลาซึ่งสตรีเช่นนี้นำมาให้ในราตรีก่อนถูกประหารเล่า

เห็นข้าหัวเราะเยาะเย้ยวิชาดาบของเขา จางเมิ่งถานไม่โกรธไม่เคือง กลับเอ่ยอย่างใจกว้าง “ในแดนฉินนี้นักดาบผู้สามารถหัดเทียมฝีมือกับเงินหนี้อยู่ไม่ถึงห้าคน แม้มีจางเมิ่งถานอีกเป็นร้อยก็มีอาจเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้ แม่นาง... วันมะรินเมื่อนายท่านกลับมา ขอแม่นางรักษาคำสัตย์ที่ให้ไว้แก่เมิ่งถาน เรื่องการล่อหลอกเงินหนี้ แม่นางอย่าได้บอกนายท่านเป็นอันขาด เรื่องที่แม่นางปล่อยฟานจีเชอหนีไป ข้าก็จะเก็บเป็นความลับเช่นกัน”

ได้ยินดังนั้น ข้าพหลันหัวเราะขึ้นมาเบาๆ พลังศาสตราที่เหลืออยู่ในถ้วยहुลงบนพื้น “คุณชายเชื่อคำสัญญาของข้าด้วยหรือ เมื่อข้าเป็นสายลับของแคว้นฉิน แล้วจะปล่อยโอกาสดีในการสร้างรอยร้าวระหว่างท่านกับอู่ชวีใน

ครานี้ไปได้อย่างไร”

“ท่าน...!” สีหน้าของจางเม้งถานพลันแปรเปลี่ยน

“คุณชายวางใจเถิด เรื่องล่อหลอกเงินหนี้ ข้าจะมิบอกหงอวินเออร์ ทว่า เรื่องที่ข้าถูกอาชูลอกหลวง จนปล่อยให้ฟานจีเชอหนีไป ข้ามิอาจปิดบังเขาได้ ผู้วางแผนการเข้าใจนิสัยใจคอของข้าเป็นอย่างดี ทั้งยังรู้ว่าท่านจะนำเรือล่องแม่น้ำจื่อเมื่อใด หากเราทั้งสองต่างมีโชคของฟานจีเชอ เช่นนั้นก็หมายความว่า การเดินทางมายังแคว้นฉีของอู่ซวีในครานี้ถูกคนจับตามองมานานแล้ว เวลาหนี้เงินเหิงอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายมีภัยรุกรานตน ไม่มีเวลาปลีกตัว ทว่าผ่านไป อีกสักกระยะหนึ่ง หากค่านจื่อพ่ายแพ้ตกเป็นรอง เมื่อสถานการณ์ฝั่งเงินเหิง สงบลง การที่อู่ซวียังรั้งอยู่ในแดนฉีจะเป็นอันตรายนัก”

“เวลานี้คนของสกุลเงินยังมิกล้าวงตัวเป็นศัตรูกับสกุลจ้าวแห่งแคว้นฉี”

“ผิดแล้ว! ฤดูหนาวเมื่อปีก่อน สกุลจื่อแต่งตั้งซื้อจื่อ สกุลเงินมิเพียง มอบไข่มุกทะเลอันมีค่ามาหาศาลมาแสดงความยินดี เบื้องหลังยังส่งเงินซื้อจื่อ มาอาศัยอยู่ที่จวนสกุลจื่อ หากพวกเขาสองตระกูลผูกมิตรร่วมมือกันวางแผน การ เช่นนั้นสกุลจ้าวก็เป็นอันตรายนัก”

“เงินผานเคยพบกับจื่อเหยาแล้ว...” ได้ยินเช่นนั้น คิ้วของจางเม้งถาน ก็ขมวดแน่น ระหว่างที่เขามองอยู่ในวงค์ความคิด

“คุณชายจาง เวลานี้การต่อสู้ระหว่างเงินเหิงกับค่านจื่อยังมีอาจตัดสิน แพ้ชนะ ท่านกับข้าก็จำเป็นต้องกังวลมากเกินไป หากกายภาคหน้าค่านจื่อขึ้น เป็นผู้นำ พวกเราก็สามารถอาศัยโอกาสร่วมมือกับเขา สนับสนุนฉีโหว กำจัด เงินเหิง หากแคว้นฉีขาดเงินเหิงไป ภายในระยะยี่สิบปี จะมีสิ่งใดให้ต้อง เกรงกลัว โช้เอี้ย ดื้มมาก ก็พรา้พ้อมมาก ขอคุณชายอย่าถือสา เรื่องการทหาร และราชสำนักของแคว้นฉีเหล่านี้ รอหงอวินเออร์กลับมา พวกเราค่อยวางแผน เถิด!” กล่าวจบ ข้าก็หยิบไหสุราบนพื้นขึ้นมา เดินโซเซตรงเข้าไปด้านในห้อง

“แม่นางอาสือ!” จางเม้งถานเดินมาขวางหน้าข้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะ

โน้มกายคำนับ “เมื่อนายท่านกลับมา ขอแม่นางโปรดหาหรือธูระในแคว้นนี้
ร่วมกับพวกเราด้วย”

“คุณชายกล่าววาจาล้อเล่นอันใดกัน หรือว่าท่านไม่เคลงใจสงสัยข้า
แล้ว?”

จางเมิ่งถานชะงักงัน ก้มหน้ามีเอ่ยวาจา

ข้าลอบยืม ก่อนหันกลับไปเอ่ยถาม “คุณชาย คนที่หลายวันก่อนข้าขอ
ให้ท่านช่วยสืบข่าวคราวได้ความบ้างหรือไม่”

“อ้อ ยังมีข่าวคราวใด ทว่าข้าได้จองที่นั่งข้างหน้าต่างของหอลู่หมิงให้
แม่นางชื่อเอ๋อร์แล้ว ละแวกนั้นรวบรวมนักดาบและจอมยุทธ์เพนจรจากแคว้น
ต่างๆ ไว้มากที่สุด ผู้ซึ่งแม่นางกล่าวถึง หากเขาอยู่ที่เมืองหลินจื่อ ย่อมต้อง
ปรากฏตัวขึ้นที่นั่นเป็นแน่”

“ขอบคุณคุณชายที่เป็นธุระให้ หากคราวนี้ชื่อเอ๋อร์ตามหาคนรักพบ ใน
วันพิธีแต่งงาน จะต้องเชิญคุณชายมาร่วมรำสຸรามงคลอย่างแน่นอน”

“ขอบคุณน้ำใจของแม่นาง”

ข้าโบกมือให้จางเมิ่งถาน แล้วยกมือยันกำแพงพุงตนเดินเข้าไปในห้อง
อย่างมีนเมา